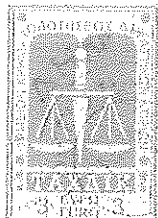

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΝΑΥΠΛΙΟΥ
ΕΙΔΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

A

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 200/2024
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Αδαμαντία Παχουμίου, Πρωτοδίκη, η οποία ορίσθηκε από τη Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Πρόεδρο Πρωτοδικών και τη Γραμματέα Γεωργία Μανιάτη.

Συνεδρίασε στο ακροατήριό του την 25^η Ιανουαρίου 2024 για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΩΝ: 1. [redacted], το γένος [redacted], με αριθμό μητρώου [redacted], αφενός ατομικά και αφετέρου υπό την ιδιότητά της ως δικαστικής συμπαραστάτριας του τελούντος υπό καθεστώς πλήρους στερητικής δικαστικής συμπαράστασης συζύγου της, [redacted], κατοίκου ομοίως, με αριθμό φορολογικού μητρώου [redacted], δυνάμει της με αριθμό 793/2022 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, ως ο αριθμός αυτής παραδεκτά διορθώθηκε, και 3. [redacted], κατοίκου ομοίως με αριθμό φορολογικού μητρώου [redacted], εκ των οποίων η μεν πρώτη παραστάθηκε μετά, ο δε δεύτερος δια της πληρεξουσίου δικηγόρου τους, Σπυριδούλας Καλαποθάκη, με αριθμό μητρώου Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών 31486, η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ : Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «do Value Greece Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και το διακριτικό τίτλο «doValue Greece», η οποία εδρεύει στο Μοσχάτο Αττικής, οδός Κύπρου αρ. 27 και Αρχιμήδους, με ΑΦΜ 099755919 Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Πειραιά και με αριθμό Γ.Ε.Μ.Η.

121602601000, όπως νόμιμα εκπροσωπείται (πρώην ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία Eurobank FPS Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεως από Δάνεια και Πιστώσεις με αριθμό ΓΕΜΗ 121602601000), αδειοδοτηθείσα από την Τράπεζα της Ελλάδος, σύμφωνα με τον νόμο 4354/2015, δυνάμει της υπ' αριθμό 220/1/13.3.2017 απόφασης της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων (υπ' αριθμό 880/16-3-2017 τ. Β'), στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση των απαιτήσεων της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «FRONTIER ISSUER DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», δικαιούχου της απαίτησης, που εδρεύει στην Ιρλανδία, οδός Fenian, 2^{ος} όροφος, Palmerston House, Δουβλίνο 2, με αριθμό μητρώου 669436, όπως εκπροσωπείται δυνάμει της από 17-12-2021 Σύμβασης Μακροπρόθεσμης Διαχείρισης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, κατ' άρθρο 10 παρ. 14 και 16 του ν. 3156/2003, περίληψη της οποίας καταχωρήθηκε νόμιμα την 4-2-2022 με αριθμό πρωτοκόλλου 72/4-2-2022 στα βιβλία του άρθρου 3 του νόμου 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον τόμο 13 με αύξοντα αριθμό 319, ως οι προς διαχείριση απαιτήσεις μεταβιβάστηκαν στη δικαιούχο της απαίτησης σύμφωνα με το άρθρο 10 του νόμου 3156/2003 από την ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», με έδρα στην Αθήνα, οδός Αιόλου αρ. 86, νομίμως εκπροσωπούμενης δια της από 17-12-2021 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, που επαναλήφθηκε με την από 21-01-2022 σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, με την οποία αντικαταστάθηκε το σύνολο του παραρτήματος των απαιτήσεων, μεταξύ των οποίων και η ένδικη, που έχει καταχωρηθεί νόμιμα στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου, Παναγιώτας Ζησιμοπούλου, με αριθμό μητρώου Δικηγορικού Συλλόγου Ναυπλίου ΑΜΔΣΝ 369, η οποία κατέθεσε προτάσεις.

Οι ανακόπτοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 20-9-2023 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου ΠΤαν/1001/20-9-2023 ανακοπή, η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, καθώς και το από 19/10/2023.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

2^ο φύλλο της υπ' αριθ. 970/2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

1. Με την κρινόμενη ανακοπή τους, σε συνδυασμό και με την παραδεκτή διόρθωση, που προέβησαν κατά την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας σύμφωνα με τα άρθρα 224 και 591 ΚΠολΔ, οι ανακόπτουσες ζητούν, για τους σε αυτήν διαλαμβανόμενους λόγους, να ακυρωθεί: α) η υπ' αριθμό [REDACTED]/2023 Διαταγή Πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, η οποία εκδόθηκε σε βάρος τους για την ικανοποίηση χρηματικής απαίτησης της καθ' ης η ανακοπή, ύψους 50.000 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, βάσει της με αριθμό 4[REDACTED]/25-5-2007 αναφερόμενης σύμβασης τοκοχρεωλυτικού δανείου και των πρόσθετων πράξεων αυτής καθώς και β) η από 26-07-2023 επιταγή προς πληρωμή κάτωθι του αντιγράφου του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, που τους επιδόθηκε την 4^η Σεπτεμβρίου 2023, καθώς επίσης να καταδικαστεί η καθ' ης η ανακοπή στα δικαστικά τους έξοδα. Στο δικόγραφο της ανακοπής, σωρεύονται η ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής (632 παρ. 1 ΚΠολΔ) και η ανακοπή κατά της αρξάμενης διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης (933 ΚΠολΔ). Η σωρευση αυτή είναι παραδεκτή (άρθρα 632 παρ. 6, 218 και 31Κ.Πολ.Δ), διότι, όσον αφορά στην ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής το παρόν Δικαστήριο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρο 632 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ), αφού το ποσό για το οποίο εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής ανήκει στην υλική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 14 παρ. 2, 18 ΚΠολΔ) και η διαταγή πληρωμής εκδόθηκε στο Ναύπλιο, ενώ όσον αφορά στη σωρευόμενη ανακοπή κατά της επιταγής προς εκτέλεση, ομοίως τυγχάνει καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο το Μονομελές Πρωτοδικείο Ναυπλίου (άρθρο 933 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ). Παραδεκτά δε εισάγονται οι ανακοπές αυτές προς εκδίκαση με την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθ. 614, 591 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ είναι εμπρόθεσμη, εφόσον έχει ασκηθεί εντός της προθεσμίας των δεκαπέντε εργάσιμων ημερών από την επίδοση της διαταγής πληρωμής, δεδομένου ότι αυτή επιδόθηκε την 4-9-2023 στην πρώτη ανακόπτουσα ατομικά και ως συνοίκου των [REDACTED] [REDACTED] όπως προκύπτει από τις με αριθμό 668Γ/4-9-2023, 669Γ/4-9-2023 και 670Γ/4-9-2023 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Ναυπλίου, με έδρα το Πρωτοδικείο Ναυπλίου, Χρήστου Κουγιούφα, και η υπό κρίση ανακοπή κατατέθηκε την 20-9-2023 και επιδόθηκε αυθημερόν, ήτοι εντός της νόμιμης προθεσμίας, όπως προκύπτει 25^η Σεπτεμβρίου 2023, όπως προκύπτει από την με αριθμό 9577ΣΤ'/25-9-2023 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Ανδρέα Διαμάντη. Ως προς την σωρευόμενη ανακοπή κατά της εκτέλεσης έχει ασκηθεί επίσης νόμιμα και εμπρόθεσμα, διότι κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα η ανακοπή ασκήθηκε εντός 15 εργάσιμων ημερών από την επομένη της επίδοσης της διαταγής

πληρωμής, και διότι δεν γίνεται με το κρινόμενο δικόγραφο επίκληση διενέργειας άλλης πράξης αναγκαστικής εκτέλεσης μετά από την επίδοση της επιταγής προς πληρωμή (άρθρο 934 παρ. 1 περ. α' ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, η κρινόμενη ανακοπή να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

2. Κατά το άρθρο 630Α ΚΠολΔ «Η διαταγή πληρωμής επιδίδεται σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται μέσα σε προθεσμία δύο μηνών από την έκδοσή της. Αν η επίδοση δεν γίνει μέσα στην προθεσμία του προηγούμενου εδαφίου, η διαταγή πληρωμής παύει αυτοδικαίως να ισχύει». Η διάταξη αυτή καθιστά υποχρεωτική την επίδοση της διαταγής πληρωμής στον καθ' ου και θεσπίζει ανώτατο χρονικό όριο για τη διενέργειά της. Η τασσόμενη προθεσμία είναι δύο μηνών από την ημερομηνία έκδοσης της διαταγής. Αν η διαταγή δεν επιδοθεί στον καθ' ου μέσα στη δίμηνη προθεσμία, αποβάλλει αυτοδίκαια την ισχύ της. Έτσι, η διαταγή δεν παράγει πλέον καμία έννομη ενέργεια, αλλά και τα αποτελέσματα που τυχόν επήλθαν ανατρέπονται αναδρομικά. Η παύση της ισχύος της διαταγής είναι αυτοδίκαιη. Επομένως δεν εξαρτάται από την ευδοκίμηση ανακοπής (άρθρ. 632 ΚΠολΔ) εναντίον της, που δεν είναι καν απαραίτητο να ασκηθεί. Ενόψει της ρύθμισης αυτής του άρθρου 630Α ΚΠολΔ, η άσκηση της εκ του άρθρου 632 ΚΠολΔ ανακοπής με λόγο τη μη επίδοση της διαταγής εντός διμήνου, δεν πρέπει, πλέον, να αποκλείεται, ιδίως σε περιπτώσεις αμφισβητήσεων ως προς την αυτοδίκαιη παύση της ισχύος της. Η θέσπιση της διάταξης αυτής, με βάση την οποία η κατά τα άρθρα 631 και 904 παρ. 2 στοιχ. ε' του ΚΠολΔ εκτελεστικότητα της διαταγής πληρωμής αίρεται στην περίπτωση της μη επίδοσής της στον οφειλέτη μέσα σε δυο μήνες από την έκδοσή της αφορά μόνο το συμφέρον του καθ' ου η διαταγή πληρωμής και οφείλεται στη μέριμνα να λαμβάνει αυτός έγκαιρα γνώση της διαταγής και να έχει έτσι τη δυνατότητα άμυνας εναντίον της, ώστε να μη παραμένει η διαταγή πληρωμής ανεπίδοτη για αόριστο χρόνο στα χέρια του δανειστή και εντεύθεν σε εκκρεμότητα επ' αόριστο χρόνο η σχετική απαίτηση του δανειστή κατά του οφειλέτη, με κίνδυνο να μπορεί ο δανειστής κάποτε να την αξιοποιεί αθέμιτα σε βάρος της αξιοπιστίας και φερεγγυότητας του καθ' ου στις συναλλαγές. Ο ισχυρισμός αυτός που αφορά την εγκυρότητα του τίτλου, δεν είναι υποχρεωτικό να προβληθεί μόνο με λόγο ανακοπής, κύριο ή πρόσθετο, αφού ούσα αυτοδίκαιη, λαμβάνεται υπόψη και αυτεπάγγελα από το Δικαστήριο σε κάθε στάση της πρωτοβάθμιας ή δευτεροβάθμιας δίκης) αναφέροντας τον χρόνο έκδοσης της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής και ότι αυτή δεν της επιδόθηκε έγκυρα εντός δύο μηνών από την έκδοσή της, με αίτημα να κηρυχθεί άκυρη κατ' εφαρμογή της 630Α διάταξης του άρθρου ΚΠολΔ (ΑΠ 948/2007 ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφαΘ 481/2022, ΜονΕφαρ 511/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Το ανίσχυρο της διαταγής πληρωμής που δεν

επιδόθηκε μέσα στην προαναφερόμενη δέμηνη προθεσμία συνιστά δικονομική ακυρότητα που επέρχεται αυτοδίκαια κατά το άρθρο 159 περ. 1 του ΚΠολΔ, αφού ακυρότητα κατά τη διάταξη του άρθρου 159 περ. 1 του ΚΠολΔ υπάρχει όχι μόνο όταν ο νόμος προβλέπει ρητά τη συγκεκριμένη κύρωση, ως συνέπεια της προσβολής δικονομικής διάταξης, αλλά και όταν χρησιμοποιεί παρεμφερείς, προς την ποινή ακυρότητας, εκφράσεις που είναι νομικά ταυτόσημες ή κατά περιεχόμενο ταυτόσημες, αντίστοιχες ή ισοδύναμες, με αυτή, όπως είναι "η πράξη είναι ανίσχυρη", ή "δεν δύναται να γίνει" ή "απαγορεύεται" ή "ισχύει μόνο" ή "δεν ισχύει". Η ακυρότητα αυτή λαμβάνεται υπόψη αυτεπάγγελα, αφού οι περιορισμοί τους οποίους θέτει το άρθρο 160 αναφέρονται αποκλειστικά στην κατά το άρθρο 159 περ. 3 του ΚΠολΔ ακύρωση ή απαγγελία απαραδέκτου, που γίνεται με τη συνδρομή βλάβης του εναντιούμενου διαδίκου, ενώ δεν εφαρμόζονται ως προς την ακυρότητα και το απαράδεκτο που κηρύσσονται κατά το άρθρο 159 περ. 1 και 2 ανεξάρτητα από βλάβη. Ειδικότερα, μόνο στην περίπτωση που η συγκεκριμένη δικονομική παράβαση δεν τιμωρείται ρητά από το νόμο με την επιβολή ορισμένης κύρωσης (επέλευση ακυρότητας, προσβολή της δικαστικής απόφασης με αναίρεση ή αναψηλάφηση), ο διάδικος είναι απαραίτητο να θεμελιώσει την ακυρότητα στην πρόκληση σε αυτόν εξαιτίας της παράβασης (κατά κανόνα δικονομικής) βλάβης, η οποία θα αρθεί μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας της διαδικαστικής πράξης, κατά το άρθρο 159 αρ. 3 ΚΠολΔ (ΟΛΑΠ 963/1985, ΕφΑΘ 481/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Κεραμέας/Κονδύλης/Νίκας, ΕρμΚΠολΔ, άρθρο 159 αρ. 9 σελ. 380). Ο από το άρθρο 630Α ισχυρισμός, περαιτέρω, δεν αφορά τη δημόσια τάξη, αφού η απαγγελλόμενη αυτοδίκαιη, κατά την εν λόγω διάταξη, ακυρότητα της διαταγής πληρωμής δεν αφορά στην αποτροπή επέλευσης έννομης συνέπειας μη ανεκτής από την κρατούσα στη χώρα μας ηθική, κοινωνική, πολιτειακή ή οικονομική τάξη. Η θέσπιση αυτής της διάταξης, με βάση την οποία η κατά τα άρθρα 631 και 904 παρ. 2 στοιχ. ε' του ΚΠολΔ εκτελεστικότητα της διαταγής πληρωμής αίρεται στην περίπτωση της μη επίδοσης της στον οφειλέτη μέσα σε δυο μήνες από την έκδοση της, αφορά μόνο το συμφέρον του καθ' ου η διαταγή πληρωμής και οφείλεται στη μέριμνα να λαμβάνει αυτός έγκαιρα γνώση της διαταγής και να έχει έτσι τη δυνατότητα άμυνας εναντίον της, ώστε να μη παραμένει η διαταγή πληρωμής ανεπίδοτη για αόριστο χρόνο στα χέρια του δανειστή και εντεύθεν σε εκκρεμότητα επ' αόριστο χρόνο η σχετική απαίτηση του κατά του οφειλέτη, με κίνδυνο να μπορεί ο δανειστής κάποτε να την αξιοποιεί αθέμιτα εις βάρος της αξιοπιστίας και φερεγγυότητας του καθ' ου στις συναλλαγές. Συνοψίζοντας, η μη εμπρόθεσμη επίδοση, ή η μη επίδοση καθόλου ή η, προς μη επίδοση εξομοιούμενη, μη νόμιμη (ελαττωματική) επίδοση της διαταγής πληρωμής, μέσα στην ως άνω προθεσμία, επιφέρει ανατροπή της ισχύος της, η οποία δεν είναι

υποχρεωτικό να προβληθεί με λόγο ανακοπής, κύριο ή πρόσθετο, και με επίκληση συνδρομής οικονομικής βλάβης, αφού ούσα αυτοδίκαιη, καθότι ο νόμος απαιτεί με ποινή ακυρότητας την πραγματοποίηση της επίδοσης, όπως προαναφέρθηκε, λαμβάνεται υπόψη και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο σε κάθε στάση της πρωτοβάθμιας ή δευτεροβάθμιας δίκης, χωρίς πάντως να αποκλείεται σε περίπτωση αμφισβήτησης ως προς την παύση της ισχύος της διαταγής, η δυνατότητα άσκησης ανακοπής του άρθρου 632 ΚΠολΔ εναντίον της, η οποία, αν ασκηθεί θα έχει αναγνωριστικό χαρακτήρα (ΕφΑΘ 481/2022, ΕφΑιγ 97/2021, ΕφΔωδ 192/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, με τα άρθρα 1666 έως 1668 ΑΚ, όπως αυτά αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 13 ν. 2447/1996 και ισχύουν από 20-12-1996, εισήχθη ο θεσμός της δικαστικής συμπαράστασης, με τον οποίο διώκεται η ενοποίηση των θεσμών της δικαστικής απαγορεύσεως και της δικαστικής αντιλήψεως του προϊσχύσαντος δικαίου, ώστε να παρέχεται στο δικαστήριο η ευχέρεια επιλογών ανάλογα με τις περιστάσεις, τις συνθήκες και τα ατομικά χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης περυστώσεως και να αντιμετωπίζονται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα πρόσωπα που έχουν σοβαρά ψυχοδιανοητικά ή σωματικά προβλήματα ή χαρακτηριστικές ανωμαλίες (παρεκκλίσεις). Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1666 παρ. 1 ΑΚ, σε δικαστική συμπαράσταση υποβάλλεται ο ενήλικος: 1) Όταν λόγω ψυχικής ή διανοητικής διαταραχής ή λόγω σωματικής αναπηρίας αδυνατεί εν όλω ή εν μέρει να φροντίζει μόνος για τις υποθέσεις του, όταν λόγω ασωτίας, τοξικομανίας ή αλκοολισμού, εκθέτει στον κίνδυνο της στερήσεως τον εαυτό του, το σύζυγό του, τους κατιόντες του ή τους ανιόντες του. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 1667 παρ. 1 ΑΚ, η εισαγωγή της υποθέσεως για συζήτηση γίνεται μόνο μετά την υποβολή αιτήσεως από πρόσωπο που νομιμοποιείται, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται ο σύζυγος, τα τέκνα και οι γονείς του πάσχοντος ή ο εισαγγελέας. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 1681 ΑΚ, τα αποτελέσματα της δικαστικής συμπαράστασης αρχίζουν αφότου δημοσιευθεί η σχετική απόφαση, για την έναρξη όμως του λειτουργήματος του δικαστικού συμπαραστάτη απαιτείται τελεσιδικία της αποφάσεως που τον διορίζει, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 1672 ΑΚ, ο διαχωρισμός μεταξύ του χρόνου ενάρξεως των αποτελεσμάτων της δικαστικής συμπαράστασης και του χρόνου ενάρξεως του λειτουργήματος του δικαστικού συμπαραστάτη έχει ως συνέπεια τον υποχρεωτικό διορισμό προσωρινού δικαστικού συμπαραστάτη για το ενδιάμεσο χρονικό διάστημα, ο διορισμός δε αυτός μπορεί να επιδιωχθεί με την ίδια αίτηση. Περαιτέρω, από τα άρθρα 62, 63 παρ. 1 και 64 παρ. 1 ΚΠολΔ και 35 ΑΚ προκύπτει ότι ικανός να είναι διάδικος και να παρίσταται στο δικαστήριο με το δικό του όνομα είναι και το φυσικό πρόσωπο, που είναι υποκείμενο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων. Η ικανότητα αυτή, που εξετάζεται και

4^ο φύλλο της υπ' αριθ. 790/2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης (άρθρο 73 ΚΠολΔ), παύει να υπάρχει με το θάνατο του φυσικού προσώπου. Όσοι είναι ανίκανοι να παρίστανται στο δικαστήριο με το δικό τους όνομα, μεταξύ των οποίων και εκείνοι που κηρύχθηκαν σε δικαστική συμπαράσταση, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1666 επ. ΑΚ, παραμένουν διάδικοι, εκπροσωπούνται όμως από τους κατά το ουσιαστικό δίκαιο νόμιμους αντιπροσώπους τους, προκειμένου δε για πρόσωπο που κηρύχθηκε σε δικαστική συμπαράσταση από το δικαστικό συμπαραστάτη, ο οποίος αντιπροσωπεύει το πρόσωπο στο πλαίσιο των καθηκόντων που του παρασχέθηκαν με την τελεσίδικη περί διορισμού δικαστικού συμπαραστάτη απόφαση (ΑΠ 574/2010). Τέλος, η μη επίδοση της διαταγής πληρωμής συντελείται και όταν γίνεται σε πρόσωπο, που δεν απευθύνεται, με αποτέλεσμα η διαταγή πληρωμής να καθίσταται ως προς αυτόν ανίσχυρη, και όχι ως προς και τους υπόλοιπους συνοφειλέτες, στους οποίους επιδόθηκε νομίμως. Επί δικαστικής συμπαράστασης, η επίδοση της διαταγής πληρωμής πρέπει να γίνει στους αντιπροσώπους του (Η ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής, Στ. Πανταζόπουλος, Γ' Έκδοση, Εκδόσεις Σάκκουλα, 2016, σ. 107επ).

Με τους εκτιμώμενους ως πρώτο και δεύτερο λόγο της ανακοπής τους, λόγω της συνάφειας και της ενότητας του περιεχομένου τους, οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της από 26-07-2023 επιταγής προς εκτέλεση, παρά πόδας του α' απογράφου της με αριθμό 174/2023 Διαταγής Πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, διότι δεν υφίσταται παθητική νομιμοποίηση στο πρόσωπό του ανακόπτοντος Μιλτιάδη Αποστολόπουλου ως προς την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής και της επιταγής προς εκτέλεση (1^{ος} λόγος), ενώ κατά τους ισχυρισμούς τους η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής έχει καταστεί ανίσχυρη λόγω μη νόμιμης επίδοσης αυτής στον α' ανακόπτοντα εντός χρονικού διαστήματος δύο μηνών από την έκδοσή της. Και τούτο, διότι ο ως άνω ανακόπτων δια της ήδη τελεσιδικού με αριθμό 793/2022 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, έχει τεθεί σε καθεστώς πλήρους δικαστικής συμπαράστασης, και ως εκ τούτου δεν υφίσταται στο πρόσωπό του η παθητική νομιμοποίηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής και επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του, δοθέντος ότι δεν υπάρχει ούτε στον ως άνω εκτελεστό τίτλο ούτε στην πράξη της εκτέλεσης η μνεία της νόμιμης αντιπροσώπευσης του α' ανακόπτοντος από τη δικαστική του συμπαραστάτρια, ενώ η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στον ίδιο ατομικά και όχι στον νόμιμο αντιπρόσωπο του. Ο ανωτέρω λόγος ανακοπής είναι παραδεκτός και νόμιμος, πλην του σκέλους που οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση των προσβαλλόμενων λόγω της ανωτέρω πλημμέλειας- ο οποίος τυγχάνει αφ' ενός μη νόμιμος ως προς την α' αιτούσα

ατομικά και τον δεύτερο των ανακοπτόντων, δοθέντος ότι σε περίπτωση μη έγκυρη επίδοσης της διαταγής πληρωμής εντός διμήνου από την έκδοση της η διαταγή πληρωμής παραμένει ισχυρή για τους λοιπούς καθ' ων, αφ' ετέρου και απαράδεκτος λόγω αοριστίας, διότι οι ανακόπτοντες δεν μνημονεύουν κάποιο παράπονο σχετικά με την επίδοση στους ίδιους της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής- και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω στην ουσία του. Από όλα τα αποδεικτικά μέσα, που προσκόμισαν οι διάδικοι μετ' επικλήσεως, και κυρίως από τα έγγραφα, την χωρίς όρκο εξέταση της καθ' ης, τις ομολογίες, όλα αυτά εκτιμώμενα είτε για άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (έμμεση απόδειξη) αποδείχθηκε ότι : Την 25^η Μαΐου 2007 συνήφθη μεταξύ της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος, δικαιοπαρόχου της καθ' ης, και των ανακόπτοντων η με αριθμό 4205128185 σύμβαση τοκοχρεωλυτικού στεγαστικού δανείου, δια της οποίας η δανειστρία τράπεζα παρέδωσε στον Μιλτιάδη Αποστολόπουλο το χρηματικό ποσό των 100.000,00 ευρώ ως δανειολήπτη, το οποίο θα καταβαλλόταν από αυτόν ως οφειλέτη και των λοιπών ανακόπτοντων ως εγγυητών, σύμφωνα με τους συμφωνηθέντες στην ως άνω σύμβαση, αλλά και στις πρόσθετες τροποποιητικές πράξεις αυτής, όρους. Δια της με αριθμό 793/2022 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, εκδοθείσης κατά την εκουσία δικαιοδοσία, ο ανακόπων ~~Μιλτιάδης Αποστολόπουλος~~ γεννηθείς την ~~27-04-1973~~ τέθηκε σε καθεστώς πλήρους στερητικής δικαστικής συμπαράστασης λόγω ανοϊκής συνδρομής, με ποσοστό αναπηρίας 80% και με εμφάνιση της νόσου ήδη από το έτος 2013. Σημειωτέον, δε, ότι σύμφωνα με την από 20-01-2023 βεβαίωση της Γραμματείας του Πρωτοδικείου Ναυπλίου προκύπτει ότι κατά της ως άνω απόφασης δεν είχε ασκηθεί κανένα έκτακτο ή τακτικό ένδικο μέσο. Την 27-04-2023 η καθ' ης, ως διαχειρίστρια της απορρέουσας εκ της ως άνω σύμβασης τοκοχρεωλυτικού στεγαστικού δανείου απαίτησης, κοινοποίησε εξώδικη δήλωση περί καταγγελίας της με αριθμό 4255169292 δανειακής σύμβασης, χωρίς ωστόσο να αναφέρει το γεγονός της θέσης του ~~Μιλτιάδη Αποστολόπουλου~~ σε καθεστώς πλήρους δικαστικής συμπαράστασης. Η ανακόπτουσα με την από 16-06-2023 έσπευσε, καίτοι δεν είχε βάρος προς τούτο, να ενημερώσει την καθ' ης για το ζήτημα της δικαστικής συμπαράστασης του συνοφειλέτη της, ~~Μιλτιάδη Αποστολόπουλου~~, αλλά και για το γεγονός ότι η ίδια πλέον είχε καταστεί νόμιμη αντιπρόσωπός του ως δικαστική συμπαραστάτρια αυτού, όπως προκύπτει από την ηλεκτρονική επιστολή της ως άνω ανακόπτουσας προς την καθ' ης. Παρά την ως άνω γνωστοποίηση η καθ' ης προέβη στην έκδοση της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής σε βάρος του ανωτέρω συμπαραστατούμενου ανακόπτοντος, νομίμως εκπροσωπούμενου στην παρούσα δίκη, χωρίς την μνεία ότι λόγω της θέσης του σε δικαστική συμπαράσταση ο

ανωτέρω νομίμως εκπροσωπείται από την ανακόπτουσα-δικαστική του συμπαραστάτρια, ενώ επέδωσε εν συνεχεία τη διαταγή πληρωμής στον ίδιο ατομικά κατ' άρθρο 128 ΚΠολΔ, όπως προκύπτει από την με αριθμό 669Γ/4-9-2023 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Ναυπλίου με έδρα το Πρωτοδικείο Ναυπλίου, Χρήστο Κουγιούφα, καθόσον την ως άνω εξώδικη δήλωση παρέλαβε μεν η ανακόπτουσα όχι όμως ως νόμιμη αντιπρόσωπός του [REDACTED] υπό την ιδιότητά της ως δικαστική συμπαραστάτρια αυτού, αλλά ως σύνοικος αυτού. Εν όψει των ανωτέρω, προκύπτει ότι στο πρόσωπό του [REDACTED] δεν τηρήθηκε το ελάχιστο απαιτούμενο, που θέτει ο νόμος για τη παθητική νομιμοποίηση αυτού ως καθ' ου τόσο στην διαδικασία της έκδοσης της διαταγής πληρωμής όσο και στην αρξάμενη εις βάρος του διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, καθόσον, καίτοι υφίστατο δυνατότητα του ως άνω ανακόπτοντος να είναι διάδικος, εντούτοις δεν αναφέρθηκε από τη καθ' ης η θέση του ως άνω ανακόπτοντος σε δικαστική συμπαράσταση και η υποχρέωση εκπροσώπησης του από την νόμιμη αντιπρόσωπό του, παρότι και γνώριζε από την ανακόπτουσα-δικαστική συμπαραστάτρια το ζήτημα της αντιπροσώπευσης του ως άνω ανακόπτοντος από την ίδια. Η καθ' ης είχε υποχρέωση προς τούτο βάσει των διατάξεων περί παθητικής νομιμοποίησης στις περιπτώσεις της νόμιμης αντιπροσώπευσης (εταιρείες, ανήλικοι, κοκ), αλλά και βάσει της αυστηρής τυπικότητας, που διέπει τη συνοπτική και ταχεία διαδικασία της έκδοσης διαταγής πληρωμής, και της ακολουθούμενης διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης. Επομένως, η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής πρέπει να ακυρωθεί ως προς τον ανακόπτοντα [REDACTED], δοθέντος ότι υφίσταται διαδικαστικό απαράδεκτο κατά την έκδοση της διαταγής πληρωμής ελλείψει σύννομης παθητικής νομιμοποίησης αυτού, καθώς και η προσβαλλόμενη επιταγή προς εκτέλεση. Άλλωστε, η διαταγή πληρωμής πρέπει να ακυρωθεί ως προς τον ανακόπτοντα, [REDACTED], και για τον πρόσθετο λόγο ότι η επίδοση αυτής δεν έλαβε χώρα έγκυρα και έγκαιρα, όπως επιτάσσει το άρθρο 630ΑΚΠολΔ, ως ισχύει, δοθέντος ότι η επίδοση της έπρεπε να συντελεστεί στο πρόσωπό της δικαστικής συμπαραστάτριας του [REDACTED] ανακόπτουσα υπό την ιδιότητα της αυτής και όχι υπό την ιδιότητά της ως συνοίκου. Λόγω δε της διατήρησης της ισχύος της προσβαλλόμενης ανακοπής ως προς τους άλλους δυο ανακόπτοντες πρέπει να εξετασθούν περαιτέρω οι λοιποί προβαλλόμενοι από τους ανακόπτοντες λόγοι.

3. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 626 παρ. 2 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του από το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο Ν. 4335/2015, το δικόγραφο της αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να περιέχει α) όσα ορίζουν τα άρθρα 117 και

118 και το άρθρο 119 παρ. 1 ΚΠολΔ, β) αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής και γ) την απαίτηση και το ακριβές ποσό των χρημάτων ή των χρεογράφων με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους, των οποίων ζητείται η καταβολή. Η διάταξη αυτή διαφοροποιείται από τη σχετική με το περιεχόμενο της αγωγής διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 ΚΠολΔ και δεν απαιτεί, όπως εκείνη, τον ουσιαστικό ή συγκεκριμένο προσδιορισμό της ιστορικής βάσης, αλλά αρκείται στην έκθεση εκείνων μόνο των περιστατικών, που εξατομικεύουν την απαίτηση από την άποψη του αντικειμένου της, του είδους και του τρόπου της γέννησής της και δικαιολογούν την ύπαρξη αντίστοιχης συγκεκριμένης οφειλής εκείνου, κατά του οποίου απευθύνεται η αίτηση, προς τον αιτούντα. Από τις ανωτέρω δε διατάξεις, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 623 ΚΠολΔ, συνάγεται ότι για την έκδοση διαταγής πληρωμής πέραν της ουσιαστικής προϋπόθεσης της ύπαρξης χρηματικής απαίτησης ή απαίτησης παροχής χρεογράφων που απορρέουν από έννομη σχέση ιδιωτικού δικαίου, πρέπει να συντρέχει και η διαδικαστική προϋπόθεση της έγγραφης απόδειξης τόσο της ύπαρξης της απαίτησης και του ποσού, το οποίο αποτελεί το αντικείμενό της, όσο και των προσώπων του δικαιούχου και του υπόχρεου. Για το λόγο αυτό ο αιτών την έκδοση διαταγής πληρωμής έχει, σύμφωνα με την ως άνω διάταξη του άρθρου 626 παρ. 3 ΚΠολΔ, την υποχρέωση να επισυνάψει στην αίτησή του προς τον αρμόδιο δικαστή, το σύνολο των ιδιωτικών ή δημόσιων εγγράφων, από τα οποία αποδεικνύεται η ύπαρξη και το ύψος της απαίτησής του σε βάρος του καθ' ου η αίτηση. Εάν η απαίτηση ή το ποσό, για το οποίο ζητείται η έκδοση διαταγής πληρωμής, όπως επίσης και τα πρόσωπα του δικαιούχου ή του υπόχρεου, δεν αποδεικνύονται εγγράφως, ο δικαστής οφείλει, κατ' άρθρο 628 ΚΠολΔ, να μην εκδώσει διαταγή πληρωμής. Σε περίπτωση έκδοσης της διαταγής πληρωμής παρά την έλλειψη της κατά τα ανωτέρω προϋπόθεσης, το πρόσωπο, κατά του οποίου στρέφεται, μπορεί να επιτύχει την ακύρωσή της διαμέσου της άσκησης ανακοπής, κατά τις διατάξεις των άρθρων 632 και 633 ΚΠολΔ, λόγω διαδικαστικού απαράδεκτου και ανεξάρτητα από την ύπαρξη της απαίτησης ή από τη δυνατότητα να αποδειχθεί αυτή, καθώς και τα πρόσωπα του δικαιούχου και του υπόχρεου, με άλλα αποδεικτικά μέσα. Έτσι το δικαστήριο που δικάζει την ανακοπή, εάν από τα έγγραφα που προσκομίστηκαν για την έκδοση διαταγής πληρωμής δεν αποδεικνύεται η απαίτηση, δεν μπορεί να στηριχθεί σε άλλα στοιχεία διαφορετικά από αυτά που προσκομίστηκαν για την έκδοσή της, αλλά οφείλει να δεχθεί την ανακοπή και να ακυρώσει τη διαταγή πληρωμής, χωρίς, όμως, η απόφαση αυτή να παράγει δεδικασμένο ως προς την ουσιαστική αξίωση, διότι αντικείμενο της επί της ανακοπής δίκης είναι ο έλεγχος της νομιμότητας και το κύρος της διαταγής πληρωμής και όχι η διάγνωση της ουσιαστικής βασιμότητας (βλ. σχετ. οΛΑΠ 43/2005 ΕΛΛΔνη 2005,1649, οΛΑΠ

10/1997 ΕΛΛΑΔΗ 1997,768, ΑΠ 1071/2017 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 682/2015 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1608/2014 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 713/2012 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 330/2012 Αρμ 2012,1431, ΑΠ 933/2011 ΧρΙΔ 2012,198, ΑΠ 15/2007 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕΦΑΘ 223/2022 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕΦΑΘ 1227/2018 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕΦΑΘ 2558/2011 ΕΠΟΛΔ 2012,740, ΕΦΑΘ 1503/2010 Αρμ 2010,119, ΕΦΘεσ 110/2008 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, τοκοχρεωλυτικό δάνειο είναι εκείνο του οποίου η απόδοση συμφωνήθηκε να γίνει σε τοκοχρεωλυτικές δόσεις, δηλαδή σε δόσεις που να περιλαμβάνουν τμήμα του κεφαλαίου και μέρος των τόκων, με την προϋπόθεση ότι και τα δύο μέρη ορίζονται για όλες τις δόσεις κατ' ενιαίο τρόπο, αλλά όχι αναγκαία και κατ' ίσα ποσοστά. Όταν, όμως, ο δανειστής έχει το δικαίωμα, σύμφωνα με τους όρους του τοκοχρεωλυτικού δανείου, να καταγγείλει τη σχετική σύμβαση πρόωρα, αν δεν πληρωθούν οι δόσεις, τότε όλες οι οφειλόμενες δόσεις του δανείου γίνονται απαιτητές. Με την καταγγελία, επομένως, η σύμβαση του δανείου ως τοκοχρεωλυτικού λύεται και ενεργοποιείται ο συμβατικός όρος, που παρέχει στο δανειστή το δικαίωμα να αξιώσει την άμεση πληρωμή από τον οφειλέτη ολόκληρου του οφειλόμενου κεφαλαίου, καθώς και τόκων υπερημερίας από την καταγγελία. Επομένως, το δάνειο είναι τοκοχρεωλυτικό, υπό την αίρεση της εμπρόθεσμης και προσηκούσας καταβολής των τοκοχρεωλυτικών δόσεων. Όταν, όμως, η αίρεση πληρωθεί και καταγγελθεί το δάνειο, τότε δεν οφείλονται πλέον δόσεις, αλλά ολόκληρο το μέχρι τότε ανεξόφλητο κεφάλαιο (βλ. σχετ. ΑΠ 144/2021 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 923/2021 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1203/2019 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1185/2019 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕΦΘεσ 110/2008 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΠΑτρ 376/2021 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, καταγγελία, επιδιδόμενη με εξώδικη δήλωση, είναι η μονομερής δικαιοπρακτική δήλωση βούλησης, η οποία απευθύνεται σε ορισμένο πρόσωπο, στο οποίο αυτή αφορά, τέτοιο δε δικαίωμα καταγγελίας είναι δυνατό να προβλέπεται είτε στο νόμο είτε στη σύμβαση. Ειδικότερα, η καταγγελία της σύμβασης είναι το δικαίωμα του δικαιούχου, που ασκείται με μονομερή πράξη/δήλωσή του, απευθύνεται προς τον αντισυμβαλλόμενο, έχει δε ως σκοπό τη λύση μίας διαρκούς ενοχικής σχέσης για κάποιο νόμιμο λόγο και ενεργεί ex nunc (για το μέλλον). Όσο υφίσταται και λειτουργεί μία σύμβαση, παράγει τα έννομα αποτελέσματά της μέχρι να καταγγελθεί. Επομένως, το εν λόγω δικαίωμα προς καταγγελία είναι διαπλαστικό, αφού χορηγείται η εξουσία, με μονομερή δήλωση, η οποία αποκτά νομική ενέργεια μόλις περιέλθει στον αντισυμβαλλόμενο (άρθρο 167 ΑΚ), να προκαλέσει την άρση (λύση) της σύμβασης για το μέλλον, δηλαδή την κατάργησή της, δημιουργεί δε εφεξής μία νέα έννομη κατάσταση (βλ. σχετ. ΜΕΦΘεσ 1318/2020 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΘεσ 1317/2020 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Τέλος, από το συνδυασμό των άρθρων 118, 119 παρ. 1, 623 και 626 παρ. 2 ΚΠολΔ συνάγεται ότι διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί, βάσει ληφθέντος δανείου που

συμφωνήθηκε να εξοφληθεί σε τοκοχρεωλυτικές δόσεις και το οποίο έχει καταστεί στο σύνολό του ληξιπρόθεσμο και απαιτητό λόγω καταγγελίας της δανειακής σύμβασης, σύμφωνα με σχετικό όρο αυτής, με την οποία συμφωνήθηκε ότι τα εμπορικά βιβλία της τράπεζας θα αποτελούν μέσο απόδειξης της απορρέουσας από τη σύμβαση απαίτησης κατά του οφειλέτη, εφόσον στην αίτηση για την έκδοσή της διαλαμβάνεται η σύναψη έγγραφης σύμβασης παροχής τοκοχρεωλυτικού δανείου με τον προαναφερθέντα όρο και την ως άνω αποδεικτική συμφωνία, η χορήγηση του δανείου στο δανειολήπτη, το κλείσιμο του λογαριασμού, που τηρήθηκε για την παρακολούθηση του δανείου, κατόπιν σχετικής, σύμφωνης με τους όρους της δανειακής σύμβασης, καταγγελίας από τη δανείστρια τράπεζα, το ύψος του υπέρ της τελευταίας υπολοίπου του λογαριασμού και το ύψος του συμφωνηθέντος επιτοκίου για την εύρεση των τυχόν αξιούμενων συμβατικών τόκων, και αποδεικνύονται εγγράφως τα προαναφερόμενα περιστατικά (βλ. σχετ. ΜΕΦΑΘ 140/2018 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΘεσ 1635/2020 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΘεσ 473/2017 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΠατρ 490/2021 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕφΔωδ 229/2018 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕφΔωδ 12/2016 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον εκτιμώμενο ως τρίτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής, η πρώτη ανακόπτουσα ατομικά για τον εαυτό της και ο δεύτερος ανακόπτων διώκουν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και της ανακοπτόμενης επιταγής προς πληρωμή, διατείνόμενοι ότι η διαταγή πληρωμής, επί τη βάσει της οποίας επισπεύδεται η προκειμένη σε βάρος τους εκτελεστική διαδικασία, είναι άκυρη, καθόσον αναγκαία προϋπόθεση για την έκδοση διαταγής πληρωμής κατά οφειλέτη για απαίτηση, απορρέουσα από δανειακή σύμβαση, είναι η προηγούμενη καταγγελία της σύμβασης, πλην, όμως, η καθ' ης δεν προσκόμισε για την έκδοσή της διαταγής πληρωμής καταγγελία της επίδικης δανειακής σύμβασης, καθώς η επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από την τελευταία εξώδικη δήλωση – καταγγελία αφορούσε σε έτερη σύμβαση στεγαστικού δανείου. Ο λόγος αυτός, ως λόγος που βάλλει κατά του κύρους της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επί της οποίας στηρίζεται η προκειμένη εκτελεστική διαδικασία, για έλλειψη διαδικαστικής προϋπόθεσης και δη της έγγραφης απόδειξης του οφειλόμενου από τους ανακόπτοντες προς την καθ' ης ποσού, ήτοι ολόκληρου του οφειλόμενου κεφαλαίου του επίμαχου δανείου λόγω καταγγελίας της δανειακής σύμβασης, είναι νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 623 και 626 παρ. 3 ΚΠολΔ, και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα. Από όλα τα αποδεικτικά μέσα, που προσκόμισαν οι διάδικοι μετ' επικλήσεως, και κυρίως από τα έγγραφα, την χωρίς όρκο εξέταση της καθ' ης, τις ομολογίες, όλα αυτά εκτιμώμενα είτε για άμεση απόδειξη είτε

για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (έμμεση απόδειξη) αποδείχθηκε ότι : Την 25η Μαΐου 2007 συνήφθη μεταξύ της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος, δικαιοπαρόχου της καθ' ης, και των ανακόπτοντων η με αριθμό 4205128185 σύμβαση τοκοχρεωλυτικού στεγαστικού δανείου, δια της οποίας η δανείστρια τράπεζα παρέδωσε στον Μιλτιάδη Αποστολόπουλο το χρηματικό ποσό των 100.000,00 ευρώ ως δανειολήπτη, το οποίο θα καταβαλλόταν από αυτόν ως οφειλέτη και των λοιπών ανακόπτοντων ως εγγυητών, σύμφωνα με τους συμφωνηθέντες στην ως άνω σύμβαση, αλλά και στις πρόσθετες τροποποιητικές πράξεις αυτής, όρους. Σημειωτέον, δε, ότι ως το υπό στοιχείο 2 της προκείμενης απόφασης αναφέρθηκε δια της με αριθμό 793/2022 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, εκδοθείσης κατά την εκουσία δικαιοδοσία-η οποία έχει ήδη καταστεί τελεσίδικη- ο ~~Μιλτιάδης Αποστολόπουλος~~ και της Μαρίας, γεννηθείς την 4/10/1950, τέθηκε σε καθεστώς πλήρους στερητικής δικαστικής συμπαράστασης λόγω ανοϊκής συνδρομής, με ποσοστό αναπηρίας 80% και με εμφάνιση της νόσου ήδη από το έτος 2013. Την 27-04-2023 η καθ' ης -στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση των απαιτήσεων της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «FRONTIER ISSUER DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», δικαιούχου της απαίτησης, δυνάμει της από 17-12-2021 Σύμβασης Μακροπρόθεσμης Διαχείρισης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, κατ' άρθρο 10 παρ. 14 και 16 του ν. 3156/2003, περίληψη της οποίας καταχωρήθηκε νόμιμα την 4-2-2022 με αριθμό πρωτοκόλλου 72/4-2-2022 στα βιβλία του άρθρου 3 του νόμου 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον τόμο 13 με αύξοντα αριθμό 319, ως οι προς διαχείριση απαιτήσεις, μεταξύ των οποίων και η ένδικη, μεταβιβάσθηκαν στη δικαιούχο της απαίτησης σύμφωνα με το άρθρο 10 του νόμου 3156/2003 από την ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», με έδρα στην Αθήνα, οδός Αιόλου αρ. 86, νομίμως εκπροσωπούμενης δια της από 17-12-2021 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, που επαναλήφθηκε με την από 21-01-2022 σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, με την οποία αντικαταστάθηκε το σύνολο του παραρτήματος των απαιτήσεων, μεταξύ των οποίων και η ένδικη, που έχει καταχωρηθεί νόμιμα στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών- έδωσε την εντολή περί κοινοποίησης της από 27-04-2023 εξώδικη δήλωση προς τους ανακόπτοντες, την οποία οι τελευταίοι και παρέλαβαν την 16^η Μαΐου 2023. Στην ως άνω εξώδικη όχληση η καθ' ης ανέφερε ότι καταγγέλλει την με αριθμό 4255169292 σύμβαση δανείου, που είχε καταρτιστεί μεταξύ της δικαιοπαρόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» και των ανακοπτόντων, με αποτέλεσμα να καθίσταται άμεσα απαιτητό το ληξιπρόθεσμο ποσό οφειλής τους ύψους 100.835,46 ευρώ. Εν συνεχεία, η καθ' ης

υπέβαλε ενώπιον του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου την από 5/7/2023 αίτησή της περί έκδοσης διαταγής πληρωμής, προσκομίζοντας συνάμα, μεταξύ άλλων, αντίγραφο της με αριθμό 4205128185/25-5-2007 σύμβασης τοκοχρεωλυτικού δανείου, και αντίγραφα των ως άνω εξωδίκων δηλώσεων, με τις οποίες καταγγέλθηκε όμως σύμβαση δανείου, με άλλο αριθμό και δη η με αριθμό 4255169292. Η αριθμητική αυτή αναντιστοιχία, ωστόσο, δεν επηρεάζει το κύρος της καταγγελίας, διότι μετά τη λήψη της ως άνω εξωδίκου δηλώσεως η ανακόπτουσα έστειλε ηλεκτρονική επιστολή στην καθ' ης, αναγράφοντας τον αριθμό της δανειακής σύμβασης, που επικαλείτο η καθ' ης στην εξώδικη καταγγελία, και υπέβαλε αίτημα για ρύθμιση της οφειλής της προς την καθ' ης. Επομένως, δεν τίθεται ζήτημα τυπικής παράλειψης της καταγγελίας της σύμβασης δανείου μεταξύ των διαδίκων, καθόσον με την ως άνω εξώδικη δήλωση της καθ' ης, ως απευθυντέα δήλωση βουλήσεως, που περιήλθε στη σφαίρα λήψεως των δυο ανακόπτοντων, παρήχθη το έννομο αποτέλεσμα της καταγγελίας της ως άνω σύμβασης. Εξάλλου, ο αναγραφόμενος αριθμός δανειακής σύμβασης στην ως άνω εξώδικη δήλωση συμπίπτει με τον αριθμό του τηρούμενου λογαριασμού από την καθ' ης, από τον οποίο εξυπηρετείτο το ανωτέρω δάνειο. Ενόψει αυτού η βούληση της καθ' ης ως εμπεριεχόταν στην ως άνω εξώδικη δήλωση όχληση ήταν η καταγγελία της μίας και μοναδικής συμβάσεως δανείου, που τη συνέδεε με τους ανακόπτοντες, για αυτό άλλωστε η ανακόπτουσα ανταπεξήλθε άμεσα μετά τη λήψη της ως άνω εξωδίκου προβαίνοντας σε πρόταση ρύθμισης της οφειλής της. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο σχετικός λόγος των ανακόπτοντων.

4. Η διάταξη του άρθρου 226 ΑΚ απαιτεί για την επιχείρηση μονομερούς απευθυντέας σε άλλον δικαιοπραξίας, όπως είναι η καταγγελία, την επίδειξη από τον αντιπρόσωπο του πληρεξουσίου εγγράφου του. Οι συνέπειες από τη μη επίδειξη του εγγράφου αυτού εξαρτώνται από το εάν αποκρούεται ή όχι η δήλωση χωρίς υπαίτια καθυστέρηση. Το πρόσωπο προς το οποίο απευθύνεται η δήλωση, την αποκρούει χωρίς υπαίτια καθυστέρηση, αν ενεργήσει εντός των χρονικών ορίων που επιβάλλονται από την καλή πίστη, τα συναλλακτικά ήθη και τις περιστάσεις (ΑΠ 139/2016, ΑΠ 687/2008, ΑΠ 694/1997 Νόμος). Αν η προς τον τρίτο δήλωση γίνει με επίδοση δια δικαστικού επιμελητή, θα πρέπει ο τρίτος προς τον οποίον η δήλωση να μην υπογράψει κάτω από την έκθεση επιδόσεως παραλαμβάνων τη δήλωση χωρίς επιφύλαξη, αλλά να σημειώσει στο επιδοτήριο ότι αποκρούει τη δήλωση, γιατί αγνοεί αν ο υπογράφων αυτήν ως πληρεξούσιος έχει πράγματι πληρεξουσιότητα και δεν του επιδείχθηκε για άρση της αμφιβολίας το σχετικό πληρεξούσιο έγγραφο. Η συνέπεια που προβλέπεται είναι η απόλυτη και μη θεραπεύομενη ακυρότητα της μονομερούς πράξεως που επιχείρησε ο πληρεξούσιος και μάλιστα ανεξαρτήτως του εάν

αυτός είχε ή όχι πληρεξουσιότητα. Αν αντιθέτως η προς τον τρίτο δήλωση δεν αποκρούσθηκε ή αποκρούσθηκε καθυστερημένα από υπαιτιότητα του τρίτου, τότε αυτή είναι έγκυρη μεν αν ο εμφανισθείς ως πληρεξούσιος είχε έγκυρη πληρεξουσιότητα, άκυρη δε αν δεν είχε, που όμως μπορεί να καταστεί ισχυρή μετά από έγκριση του αντιπροσωπευθέντος (βλ. ΑΠ 177/1958 ΝοΒ 1958.826, ΕφΠατρ 694/2008 Νόμος, Ε Φ. Δωρή, στον ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, άρθρο 226 αρ. 7-8).

Με τον τέταρτο λόγο της ανακοπής, οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και της επισπευδόμενης εκτέλεσης δυνάμει αυτής, αφενός διότι στηρίζεται σε άκυρο εκτελεστό τίτλο, ο οποίος εξεδόθη χωρίς προγενέστερη νόμιμη καταγγελία της συμβάσεως ελλείψει επίδειξης του εγγράφου πληρεξουσιότητας προς τους ανακόπτοντες μαζί με την επίδοση της καταγγελίας (α' σκέλος 3ου λόγου δικογράφου ανακοπής). Με αυτό όμως το περιεχόμενο ο κρινόμενος λόγος της ανακοπής πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως μη νόμιμος, καθόσον οι ανακόπτοντες δεν αναφέρουν ότι επιφυλάχθηκαν ως προς την επίδοση σε αυτούς της από 27-04-2023 εξώδικης καταγγελίας της ένδικης σύμβασης, ούτε ότι απέκρουσαν αυτή σε εύλογο χρόνο λόγω της πλημμέλειας της πληρεξουσιότητας. Εξάλλου, ούτως ή άλλως ο λόγος αυτός τυγχάνει απορριπτέος και ως ουσία αβάσιμος, διότι από τις προσκομιζόμενες εκθέσεις επίδοσης και δη από τις με αριθμό 389Γ/16-5-2023, 390Γ'/16-5-2023 και 391Γ'/16-5-2023 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Ναυπλίου, Χρήστου Κουγιούφα, προκύπτει ότι την 16^η Μαΐου 2023 επιδόθηκε η καταγγελία της ένδικης σύμβασης στεγαστικού δανείου στους ανακόπτοντες, τις οποίες και παρέλαβε η ανακόπτουσα για τον εαυτό της ατομικά και ως σύνοικος του δεύτερου ανακόπτοντος ως σύνοικος αυτού, μην προβάλλοντας καμία επιφύλαξη ή αντίρρηση, σημειούμενη στα επιδοτήρια, κι ως εκ τούτου η επίδοση τυγχάνει καθόλα έγκυρη και η πληρεξουσιότητα δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από τους ανακόπτοντες.

5. Με τον πέμπτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής, οι ανακόπτοντες διώκουν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και της εριδόμενης σε αυτήν επιταγής προς εκτέλεση ως προς τον δεύτερο ανακόπτοντα, Παναγιώτη Αποστολόπουλο, διότι δια της από 31-12-2019 τροποποιητικής πράξης μεταξύ των λοιπών ανακόπτοντων και της καθ' ης, στην οποία ο ίδιος δεν συμβλήθηκε, υπήρξε ουσιαστικής τροποποίησης της αρχικής σύμβασης και διαφορετικό επιτόκιο, ζητώντας συνάμα την ελευθέρωση του ανακόπτοντος, Παναγιώτη Αποστολόπουλο, από τη σύμβαση εγγυήσεως. Ο κρινόμενος λόγος ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, διότι αφ' ενός δεν προσβάλλεται συγκεκριμένο κονδύλιο, το οποίο οι ανακόπτοντες υποχρεώθηκαν να καταβάλλουν δια των

προσβαλλόμενων πράξεων και το οποίο υπερβαίνει το ποσό της εγγύησης, αφ' ετέρου δεν αναφέρεται εάν στην αρχική σύμβαση είχε τεθεί ο όρος ότι ο ως άνω ανακόπτων είχε αποδεχθεί την οφειλή, από την αιτία του στεγαστικού δανείου και όλων των τροποποιητικών πράξεων αυτού, ως απαιτείται σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 847, 848, 851, 862 Α.Κ. 47 του Ν.Δ. της 17/7-13/8/1923, 112 ΕισΝΑΚ και 216 και 632 ΚποΛΔ.

6. Κατά το άρθρο 68 ΚΠολΔ, δικαστική προστασία έχει το δικαίωμα να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον, ενώ, κατά το άρθρο 70 ΚΠολΔ, όποιος έχει έννομο συμφέρον να αναγνωριστεί η ύπαρξη ή η μη ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσης, μπορεί να εγείρει σχετική αγωγή. Η νομιμοποίηση των διαδικών (ενεργητική και παθητική) και το έννομο συμφέρον συνιστούν διακριτές διαδικαστικές προϋποθέσεις της δίκης και ουσιαστικές προϋποθέσεις παροχής δικαστικής προστασίας, η συνδρομή αυτών ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης με ελεύθερη απόδειξη, η δε έλλειψή τους συνεπάγεται την απόρριψη της σχετικής αίτησης δικαστικής προστασίας ως απαράδεκτης. Περαιτέρω, από το άρθρο 216 παρ.1 περ. α ΚΠολΔ συνάγεται ότι ως νομιμοποίηση των διαδικών, νοείται η εξουσία διεξαγωγής ορισμένης δίκης για συγκεκριμένο δικαίωμα ή έννομη σχέση τους, δηλαδή για βιοτική σχέση αυτών με άλλο πρόσωπο ή αντικείμενο, η οποία καθορίζεται, κατά κανόνα, ως προς τους φορείς της και το αντικείμενό της, από το ουσιαστικό δίκαιο και έχει ως περιεχόμενο ή ως έννομη συνέπεια δικαίωμα ή υποχρέωση ή δέσμη δικαιωμάτων και υποχρεώσεων. Την εν λόγω εξουσία διεξαγωγής ορισμένης δίκης για συγκεκριμένο δικαίωμά του ή έννομη σχέση αυτού, έχει, κατά κανόνα ο φορέας της επίδικης ουσιαστικής έννομης σχέσης κατά το ουσιαστικό δίκαιο, ενώ σε συγκεκριμένες περιπτώσεις ο νόμος παρέχει την εξουσία διεξαγωγής της δίκης σε πρόσωπα, που δεν είναι φορείς της ουσιαστικής έννομης σχέσης (μη δικαιούχοι ή μη υπόχρεοι διάδικοι), όπως λχ ο σύνδικος της πτώχευσης, ο εκτελεστής διαθήκης, ο εκκαθαριστής κληρονομίας και ο αναγκαστικός διαχειριστής. Για τη νομιμοποίηση των διαδικών αρκεί ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι αυτός και ο εναγόμενος είναι υποκείμενα της επίδικης έννομης σχέσης και η παράθεση στην αγωγή των περιστατικών που θεμελιώνουν τον ισχυρισμό του. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 1 του ν. 3156/2003 "Ομολογιακά δάνεια, Τιτλοποίηση απαιτήσεων από ακίνητα κλπ", για τους σκοπούς του νόμου αυτού, τιτλοποίηση απαιτήσεων είναι η μεταβίβαση επιχειρηματικών απαιτήσεων λόγω πώλησης με σύμβαση που καταρτίζεται εγγράφως μεταξύ του μεταβιβάζοντος και του αποκτώντος, σε συνδυασμό με την έκδοση και διάθεση, με ιδιωτική τοποθέτηση μόνον, ομολογιών οποιουδήποτε είδους ή μορφής, η εξόφληση των οποίων πραγματοποιείται: α) από το προϊόν είσπραξης των επιχειρηματικών

απαιτήσεων που μεταβιβάζονται ή β) από δάνεια, πιστώσεις ή συμβάσεις παραγώγων χρηματοοικονομικών μέσων. Ως "ιδιωτική τοποθέτηση" θεωρείται η διάθεση των ομολογιών σε περιορισμένο κύκλο προσώπων, που δεν μπορεί να υπερβαίνει τα εκατόν πενήντα. "Μεταβιβάζων", κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, μπορεί να είναι έμπορος με εγκατάσταση στην Ελλάδα και "αποκτών" μόνο νομικό πρόσωπο - ανώνυμη εταιρία - με σκοπό την απόκτηση και την τιτλοποίηση των απαιτήσεων (Εταιρία Ειδικού Σκοπού, σύμφωνα με την ορολογία που έχει επικρατήσει διεθνώς). Η εταιρία καταβάλλει το τίμημα και "τιτλοποιεί" τις απαιτήσεις εκδίδοντας αξιόγραφα, "ομολογίες", ονομαστικής αξίας τουλάχιστον 100.000 € η κάθε μία (βλ. παρ. 5 του άρθρου αυτού). Στην πιο απλή μορφή της, η τιτλοποίηση συνίσταται στην εκχώρηση (μεταβίβαση λόγω πώλησεως) απαιτήσεων από έναν ή περισσότερους τομείς δραστηριότητας μιας εταιρίας προς μια άλλη εταιρία, η οποία έχει ως ειδικό σκοπό την αγορά των εν λόγω απαιτήσεων έναντι τιμήματος. Το τίμημα καταβάλλεται από το προϊόν της διάθεσης σε επενδυτές ομολογιών, στο πλαίσιο ομολογιακού δανείου, το οποίο η λήπτρια εταιρία εκδίδει για το σκοπό αυτό και το διαθέτει σε τρίτους (επενδυτές) και στη συνέχεια με το αντίτιμο των ομολόγων εξοφλεί το τίμημα της αγοράς. Η πώληση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 513 επ. του ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. του ΑΚ, εφόσον οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στις διατάξεις του νόμου αυτού (παρ. 6). Η σύμβαση μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων καταχωρίζεται σε περίπτωση που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν. 2844/2000 (παρ. 8). Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης, σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο, επέρχεται η μεταβίβαση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, εκτός αν άλλως ορίζεται στους όρους της σύμβασης και η μεταβίβαση αναγγέλλεται εγγράφως από τον μεταβιβάζοντα ή την εταιρεία ειδικού σκοπού στον οφειλέτη (παρ. 9). Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 8 του ίδιου άρθρου. Πριν από την αναγγελία δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση (εκχώρηση) λόγω πώλησης της παρ. 1. Η ανωτέρω καταχώριση γίνεται με δημοσίευση (κατάθεση εντύπου, η μορφή του οποίου καθορίστηκε με την 161337/30-10-2003 - ΦΕΚ Β' 1688/2003 υπουργική απόφαση και ήδη με την 20783/09-11-2020 - ΦΕΚ Β' 4944/09-11-2020 - απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης) στο ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, ως ενεχυροφυλακεία δε, έως την ίδρυση τους με π.δ/γμα, ορίζονται τα κατά τόπους λειτουργούντα σήμερα υποθηκοφυλακεία ή κτηματολογικά γραφεία της έδρας των Πρωτοδικείων. Συνοπτικώς, τα στοιχεία που περιέχονται στο άνω

έντυπο με την προκαθορισμένη μορφή είναι: α) τα στοιχεία των συμβαλλομένων, β) οι όροι της σύμβασης (λ.χ. νόμισμα και ποσό του τιμήματος της αγοράς), γ) ο τύπος των επιχειρηματικών απαιτήσεων, δ) το οφειλόμενο κεφάλαιο ανά επιχειρηματική απαίτηση και ανά σύνολο, ε) τα στοιχεία των οφειλετών και οι παρεπόμενες εμπράγματα και ενοχικές απαιτήσεις. Περαιτέρω, ο ως άνω νόμος προβλέπει ότι επί μιας τέτοιας μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων από Τράπεζα σε μία εταιρεία ειδικού σκοπού είναι δυνατό να ανατεθεί, με σύμβαση που συνάπτεται εγγράφως και σημειώνεται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 (παρ. 16), η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα που παρέχει νομίμως υπηρεσίες, σύμφωνα με το σκοπό του, στον Ευρωπαϊκό Χώρο, στον μεταβιβάζοντα ή και σε τρίτο, εφόσον ο τελευταίος είτε είναι εγγυητής των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων είτε ήταν επιφορτισμένος με τη διαχείριση ή την είσπραξη των απαιτήσεων πριν τη μεταβίβασή τους στον αποκτώντα. Αν η εταιρεία ειδικού σκοπού (απόκτησης) δεν εδρεύει στην Ελλάδα και οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις είναι απαιτήσεις κατά καταναλωτών πληρωτέες στην Ελλάδα, τα πρόσωπα στα οποία ανατίθεται η διαχείριση πρέπει να έχουν εγκατάσταση στην Ελλάδα. Σε περίπτωση υποκατάστασης του διαχειριστή, ο υποκατάστατος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τον διαχειριστή" (παρ. 14). Εξάλλου, με τον ν. 4354/2015 "Διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων κλπ", εισήχθησαν στην ελληνική έννομη τάξη δύο διακριτά εταιρικά σχήματα οι "εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις" (ΕΑΑΔΠ) και οι "εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις" (ΕΔΑΔΠ), οι οποίες δραστηριοποιούνται υπό την εποπτεία της Τράπεζας της Ελλάδος, ενώ προβλέπονται δύο νέα συμβατικά μορφώματα, η σύμβαση πώλησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και η σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Αμφότερα τα συμβατικά μορφώματα υπόκεινται σε σοβαρούς περιορισμούς, ως προς τον τύπο, τα πρόσωπα που δικαιούνται να συμβληθούν και το περιεχόμενό τους, που προβλέπονται από τις διατάξεις των άρθρων 1 έως 3 του άνω Ν. 4354/2015. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 β του Ν. 4354/2015, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του Ν. 4643/2019, η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια, που έχουν χορηγήσει ή χορηγούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, όπως και απαιτήσεων εταιρειών προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, πλην της περίπτωσης δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του Ν. 4261/2014, μπορεί να λάβει χώρα μόνο λόγω πώλησης, δυνάμει σχετικής έγγραφης συμφωνίας, σύμφωνα και με τα όσα προβλέπονται στο άρθρο 3, προς τους κατωτέρω, ως προς μεν τα πιστωτικά και χρηματοδοτικά ιδρύματα αποκλειστικά, ως προς δε τις εταιρείες

προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας δυνητικά, ήτοι: αα) Ανώνυμες εταιρίες που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, εδρεύουν στην Ελλάδα και καταχωρίζονται στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (ΓΕΜΗ), ββ) Εταιρίες που έχουν έδρα στον Ευρωπαϊκό Χώρο, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και γγ) Εταιρίες που έχουν έδρα σε τρίτες χώρες, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη διατάξεων της ενωσιακής νομοθεσίας, οι οποίες έχουν διακριτική ευχέρεια να εγκαθίστανται στην Ελλάδα μέσω υποκαταστήματος, υπό την προϋπόθεση ότι η έδρα τους δεν βρίσκεται σε κράτος που έχει προνομιακό φορολογικό καθεστώς ή σε μη συνεργάσιμο κράτος. Συνεπώς, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Ν. 4354/2015, στη σύμβαση μεταβίβασης (πώλησης) απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια που έχουν χορηγήσει πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να είναι, ως πωλητές μόνον πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα και ως αγοραστές μόνον ΕΑΑΔΠ (Εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 α του ως άνω Ν. 4354/2015, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του Ν. 4643/2019, η διαχείριση των απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις που χορηγούνται ή έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, καθώς και των απαιτήσεων εταιρειών προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, εκτός των αναφερόμενων στην περίπτωση δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του Ν. 4261/2014, ανατίθεται στους κατωτέρω, ως προς μεν τα πιστωτικά και χρηματοδοτικά ιδρύματα αποκλειστικά, ως προς δε τις εταιρείες προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας δυνητικά: ήτοι, αα) σε ανώνυμες εταιρίες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις, ειδικού και αποκλειστικού σκοπού, υπό την επιφύλαξη της παρ. 20, που εδρεύουν στην Ελλάδα και ββ) σε εταιρίες που εδρεύουν σε κράτος - μέλος του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, με την προϋπόθεση ότι έχουν εγκατασταθεί νόμιμα στην Ελλάδα μέσω υποκαταστήματος, με σκοπό τη διαχείριση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, με την επιφύλαξη των διατάξεων της Οδηγίας 2013/36 (ΕΕL 176/338/27-6-2013), καθώς και της Οδηγίας 2004/39 (ΕΕL 145/2004) και της περίπτωσης δ' της παρούσας παραγράφου. Δηλαδή, στη σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις δύνανται να συμβάλλονται αφενός πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ή ΕΑΑΔΠ (Εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) και αφετέρου ΕΔΑΔΠ (Εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις). Εξάλλου, οι ΕΔΑΔΠ (Εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) είναι ανώνυμες

εταιρίες ειδικού και αποκλειστικού σκοπού, που αποτελούν χρηματοδοτικά ιδρύματα, λαμβάνουν ειδική άδεια λειτουργίας από την ΤτΕ, η οποία δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και εποπτεύονται, για τη συμμόρφωσή τους προς τις διατάξεις του παρόντος νόμου από την Τράπεζα της Ελλάδος (άρθρο 1 παρ. 1 περ. α', όπως το δεύτερο εδάφιο της περ. α' αντικαταστάθηκε με το άρθρο 69 παρ. 1 του Ν. 4549/2018). Αντικείμενο της δραστηριότητάς τους ορίζεται η διαχείριση των απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις που χορηγούνται ή έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα (καθώς και απαιτήσεων εταιρειών προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας) (άρθρο 1 παρ. α'), οι οποίες (απαιτήσεις) μπορεί να είναι είτε καθυστερούμενες είτε ενήμερες. Περαιτέρω, το άρθρο 2 παρ. 1 - 3 του ν. 4354/2015, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 70 του Ν. 4389/2016, προβλέπει ότι στις Εταιρίες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π.) δύναται να ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων που έχουν χορηγηθεί ή χορηγούνται από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, πλην του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων (περίπτωση δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του Ν. 4261/2014). Η παραπάνω ρύθμιση εισάγει διττό περιορισμό ως προς το υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής της, καθόσον, αφενός μεν εξουσιοδοτών (αναθέτων την διαχείριση) μπορεί να είναι μόνον πιστωτικό ίδρυμα ή ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις), αφετέρου δε διαχειριστής μπορεί να είναι μόνον ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) που έχει λάβει ειδική άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος (1 παρ. 1 α' Ν. 4354/2015). Επίσης, η πώληση και μεταβίβαση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων και πιστώσεων, που έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ρυθμίζεται στο άρθρο 3 του Ν. 4354/2015, και μπορεί να γίνει μόνον προς αδειοδοτημένη ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) (ή ανάλογη αλλοδαπή εταιρεία που έχει εγκατασταθεί νόμιμα στην Ελλάδα, με τις προϋποθέσεις του άρθρου 1 παρ. 1 β' περ. ββ και γγ Ν.4354/2015) και διέπονται (όπως και στις περιπτώσεις της μεταβίβασης απαιτήσεων με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του Ν. 3156/2003 για την τιτλοποίηση απαιτήσεων), η μεν πώληση από τις διατάξεις του άρθρου 513 επομ. ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επομ. ΑΚ (άρθρο 3 παρ. 1). Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 2 του Ν. 4354/2015, η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων προς τις Ε.Δ.Α.Δ.Π (Εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις) υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπου Ν. 4354/2015) και περιλαμβάνει, κατ' ελάχιστο περιεχόμενο, τα ακόλουθα: (α) τις προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης, (β) τις πράξεις της διαχείρισης, οι οποίες μπορεί να συνίστανται ιδίως στη

4

νομική και λογιστική παρακολούθηση, την είσπραξη, τη διενέργεια διαπραγματεύσεων με τους οφειλότες των προς διαχείριση απαιτήσεων και τη σύνταξη συμβάσεων συμβιβασμού κατά την έννοια των άρθρων 871 - 872 ΑΚ ή ρύθμισης και διακανονισμού οφειλών σύμφωνα με τον Κώδικα Δεοντολογίας, όπως έχει θεσπισθεί με την υπ' αριθμ. 116/25.8.2014 απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος κατ' εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 4224/2013 και (γ) την καταβλητέα αμοιβή διαχείρισης, η οποία σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να μετακυλιέται στον υπόχρεο καταβολής της απαίτησης. Περαιτέρω, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 περ. γ του ν. 4354/2015, η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή, μόνο εφόσον έχει υπογραφεί συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρίας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων, που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά τον παρόντα νόμο από την Τράπεζα της Ελλάδος, τα δε δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες, λόγω πώλησης, απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβασή τους. Οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους, οι οποίες βαρύνουν τις εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις. Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του άνω νόμου 4354/2015, οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014 (Α' 246). Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης. Αμφότεροι οι ως άνω νόμοι 3156/2003 και 4354/2015 έχουν παραπλήσιο αντικειμενικό πεδίο εφαρμογής, καθώς και οι δύο καθορίζουν τις προϋποθέσεις για την μεταβίβαση - πώληση των απαιτήσεων (ειδικά δε στην περίπτωση του Ν. 4354/2015 των τραπεζικών) από τους φορείς τους προς τρίτους, με τη διαφοροποίηση ότι στην περίπτωση του Ν. 3156/2003, μετά την πώληση ακολουθεί το στάδιο τη έκδοσης ομολογιών (της τιτλοποίησης) και ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη των απαιτήσεων αυτών από εταιρείες διαχείρισης, ωστόσο ο Ν. 4354/2015 περιέχει πληρέστερο ρυθμιστικό πλαίσιο για το καθεστώς λειτουργίας των εταιρειών διαχείρισης,

τόσο στο πεδίο του ουσιαστικού, όσο και στο πεδίο του δικονομικού δικαίου. Όπως προεκτέθηκε, στην περίπτωση της μεταβίβασης απαιτήσεων με σκοπό την τιτλοποίηση σύμφωνα με το ν. 3156/2003, στο άρθρο 10 παρ. 14 αυτού ορίζεται ότι η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των τιτλοποιημένων απαιτήσεων μπορεί να ανατίθεται συμβατικά σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα, στον ίδιο τον μεταβιβάζοντα ή σε τρίτο - εγγυητή με τις προϋποθέσεις που ειδικότερα ορίζονται σ' αυτή. Με τη διάταξη αυτή δεν παρέχεται ρητά στην εταιρεία διαχείρισης, η οποία, συμβαλλόμενη με την εταιρεία απόκτησης, αποκτά κατά το ουσιαστικό δίκαιο την εξουσία είσπραξης αλλότριας απαίτησης (ήτοι απαίτησης της εταιρείας απόκτησης), και η δικονομική εξουσία να εγείρει αγωγή και κάθε άλλο ένδικο βοήθημα για την είσπραξή της, με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου, αιτούμενη έννομη προστασία στο όνομά της, όπως ρητά προβλέπεται τούτο για τις εταιρείες διαχείρισης στην προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015, δυνάμει της οποίας ο νομοθέτης εξόπλισε τις εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων, στις οποίες ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων, με βάση το νόμο αυτό, και με τη δικονομική εξουσία να ενεργούν, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, στο όνομά τους, το σύνολο των αναγκαίων δικαστικών, αλλά και εξώδικων ενεργειών, προς είσπραξη των υπό την διαχείρισή τους απαιτήσεων. Η προβλεπόμενη από το άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015 εξαιρετική νομιμοποίηση της εταιρείας διαχείρισης ως μη δικαιούχου διαδίκου, διευκολύνει τις εταιρείες απόκτησης, οι οποίες συνήθως έχουν έδρα στην αλλοδαπή, καθώς απαλλάσσονται από το βάρος της διαχείρισης των απαιτήσεων αυτών και της επιμέλειας της δικαστικής επιδίωξής τους, αφού αυτή ασκείται αποκλειστικά από τις εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων (άρθρο 1 στοιχ. γ' Ν. 4354/2015), χωρίς να βλάπτει τα ουσιαστικά δικαιώματα των δανειοληπτών - καταναλωτών, οι οποίοι ασκούν τα δικαιώματά τους ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων κατά εταιρειών, οι οποίες έχουν λάβει ειδική άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος, που έχει δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και οι οποίες εδρεύουν στην Ελλάδα και λειτουργούν εντός ενός συγκεκριμένου αυστηρού νομικού καθεστώτος εποπτευόμενες από την Τράπεζα της Ελλάδος. Ενόψει αυτών είναι ερευνητέο, αν οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων του Ν. 4354/2015 απολαμβάνουν την προβλεπόμενη από το νόμο αυτό εξαιρετική νομιμοποίηση ως μη δικαιούχοι διάδικοι και στην περίπτωση που τους έχει ανατεθεί η διαχείριση απαιτήσεων με το καθεστώς του Ν. 3156/2003, μολονότι τέτοια νομιμοποίηση δεν θεσπίζεται ρητά με το Ν. 3156/2003. Στην ελληνική έννομη τάξη η κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση προϋποθέτει ειδική νομοθετική ρύθμιση, η οποία απονέμει στο πρόσωπο την ιδιότητα του μη δικαιούχου ή μη υπόχρεου διαδίκου, όπως λχ συμβαίνει με το σύνδικο της πτώχευσης, τον εκτελεστή διαθήκης, τον

εκκαθαριστή κληρονομίας, τον αναγκαστικό διαχειριστή, τον Εισαγγελέα στη δίκη ακύρωσης του γάμου κλπ. Ωστόσο, η πρόβλεψη μιας περίπτωσης εξαιρετικής νομιμοποίησης από το νομοθέτη δεν απαιτεί πανηγυρική διατύπωση ότι πρόκειται για μη δικαιούχο ή μη υπόχρεο διάδικο, εφόσον από την τελολογική ερμηνεία της εφαρμοστέας διάταξης, σύμφωνα με την οποία μεταξύ των περισσότερων δυνατών νοημάτων, που καλύπτονται από το γράμμα του ερμηνευόμενου κανόνα δικαίου πρέπει να αναζητείται εκείνο που επιτυγχάνει την πληρέστερη πραγμάτωση του ρυθμιστικού σκοπού του, δηλαδή την πληρέστερη διασφάλιση της αξιολογικής στάθμισης των εκατέρωθεν συμφερόντων, προκύπτει ότι ο σκοπός του νομοθέτη είναι να εξοπλίσει το πρόσωπο, που νομιμοποιείται προς είσπραξη μιας απαίτησης τρίτου κατά το ουσιαστικό δίκαιο και με τη δικονομική εξουσία να ενεργεί κάθε αναγκαία για την είσπραξή της διαδικαστική πράξη και ενέργεια με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου. Προς τούτο συγκλίνει και η αντικειμενική θεωρία, σύμφωνα με την οποία ο ερμηνευτής ενός κανόνα δικαίου αναζητεί το αντικειμενικό νόημα του νόμου, δηλαδή την ενυπάρχουσα στον κανόνα δικαίου λογική, έτσι ώστε αυτός, ενόψει του όλου συστήματος δικαίου, των υφισταμένων συνθηκών και των αντιμαχόμενων συμφερόντων και αναγκών να μπορεί να επιτελέσει τον σκοπό για τον οποίο θεσπίστηκε. Ο νομοθέτης, στο άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015 ρύθμισε ρητά το ειδικό δικονομικό καθεστώς των εταιρειών διαχείρισης, απονέμοντας σ' αυτές την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου. Ωστόσο, αυτές οι εταιρείες διαχείρισης υπάγονται σε μια ευρύτερη κατηγορία εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, όπως είναι και εκείνες του Ν. 3156/2003. Ως εκ τούτου η διαφορετική αντιμετώπιση των εταιρειών διαχείρισης του Ν. 3156/2003 από εκείνες του Ν. 4354/2015 θα έχει ως συνέπεια λογική ανακολουθία στο εσωτερικό σύστημα του νόμου. Αυτό, άλλωστε, συνάγεται και από τη συστηματική ερμηνεία των ως άνω κανόνων δικαίου, οι οποίοι παρουσιάζουν νοηματική και λειτουργική συνοχή μεταξύ τους, αφού και οι δύο ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη απαιτήσεων τρίτων. Γι' αυτό οι ανωτέρω δύο νόμοι θα πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να βρίσκονται σε αρμονία μεταξύ τους, ανεξαρτήτως αν η απόκτηση των απαιτήσεων από τις εταιρείες ειδικού σκοπού έγινε με τη διαδικασία της τιτλοποίησης και εκχώρησης βάσει του Ν. 3156/2003 ή με τη διαδικασία της πώλησης βάσει του Ν. 4354/2015. Περαιτέρω, στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 δ' του Ν. 4354/2015 ορίζεται ότι οι διατάξεις του δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων του Ν. 3156/2003, ενώ και στην αιτιολογική έκθεση αυτού σημειώνεται ότι "παρέχονται στα πιστωτικά ιδρύματα τα θεσμικά εργαλεία αξιοποίησης του χαρτοφυλακίου τους, καθώς θα έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν είτε την εφαρμογή του νόμου περί τιτλοποίησης

απαιτήσεων (Ν. 3156/2003) είτε το θεσμικό πλαίσιο που προκρίνεται με το Ν. 4354/2015). Η προβλεπόμενη με την πιο πάνω διάταξη παράλληλη εφαρμογή των δύο νομοθετημάτων αναφέρεται στη διαδικασία μεταβίβασης των απαιτήσεων και σκοπεύει να διευκολύνει τις συναλλαγές που εμπύπτουν στο πεδίο εφαρμογής του Ν. 3156/2003, απαλλάσσοντας τους συμβαλλόμενους από τις επιπλέον προβλεπόμενες ειδικότερες προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη μεταβίβαση των απαιτήσεων με βάση το Ν. 4354/2015. Η ως άνω ερμηνεία, σύμφωνα με την οποία επιβάλλεται ενιαία εφαρμογή του άρθρου 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015, τόσο στις περιπτώσεις που η διαχείριση των απαιτήσεων έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 14 του Ν. 3156/2003, όσο και όταν έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του Ν. 4354/2015, εξυπηρετεί το νομοθετικό σκοπό της διευκόλυνσης της διαχείρισης των απαιτήσεων και επιλύει κατά τρόπο ενιαίο το ζήτημα της δικονομικής υπόστασης των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων, επιτυγχάνοντας έτσι την αρμονική ένταξη του ερμηνευόμενου Ν. 3154/2003 στο σύστημα, χωρίς η προσέγγιση αυτή να επηρεάζεται από τις διαφορετικές συνθήκες κάτω από τις οποίες θεσπίστηκαν τα ως άνω δύο νομοθετήματα. Η διαφορετική αντιμετώπιση του ζητήματος, σύμφωνα με την οποία οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις του Ν. 4354/2015 διαθέτουν την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση του άρθρου 2 παρ. 4 αυτού, μόνο όταν η μεταβίβαση και ανάθεση της διαχείρισης των απαιτήσεων στις εν λόγω εταιρείες γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 4354/2015 και όχι όταν έχει πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τις διατάξεις για την τιτλοποίηση των απαιτήσεων του Ν. 3156/2003, θα ήταν αντίθετη προς την αρχή της ενότητας και ασφάλειας του δικαίου, η οποία απορρέει από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδαφ. α' του Συντάγματος και επιβάλλει τη σαφήνεια και την προβλέψιμη εφαρμογή των εκάστοτε νομοθετικών ρυθμίσεων, η οποία πρέπει να τηρείται, ιδίως όταν πρόκειται για διατάξεις που μπορούν να έχουν σοβαρές οικονομικές συνέπειες για τους ενδιαφερόμενους, όπως οι προαναφερόμενες διατάξεις. Τέλος, υπέρ της ανωτέρω ερμηνευτικής προσέγγισης ότι ο διαχειριστής των τιτλοποιημένων απαιτήσεων του Ν. 3156/2003 νομιμοποιείται ως μη δικαιούχος διάδικος αποτελεί και η ιστορική καταγωγή του Ν. 3156/2003. Ειδικότερα, η τιτλοποίηση απαιτήσεων προβλέφθηκε για πρώτη φορά στην ελληνική νομοθεσία με το άρθρο 14 του Ν. 2801/2000 και αφορούσε την τιτλοποίηση απαιτήσεων του Ελληνικού Δημοσίου, στη συνέχεια δε, ο θεσμός αυτός επεκτάθηκε και στον ιδιωτικό τομέα με τη θέσπιση του Ν. 3156/2003. Με την παρ. 13 του άρθρου 14 του άνω Ν. 2801/2000 ορίστηκε ότι η είσπραξη των εκχωρούμενων απαιτήσεων συνεχίζει να γίνεται από το Ελληνικό Δημόσιο στο όνομα και για λογαριασμό αυτού, σύμφωνα με τις ισχύουσες κάθε φορά διατάξεις, για την είσπραξη δημόσιων εσόδων και με όλα τα

διαδικαστικά προνόμια του Ελληνικού Δημοσίου, σαν να μην είχε λάβει χώρα εκχώρηση ή μεταβίβαση των σχετικών απαιτήσεων, οι δε προβλεπόμενες επί των εσόδων κρατήσεις και δικαιώματα υπέρ τρίτων αποδίδονται στους δικαιούχους τους, με βάση τις ισχύουσες διατάξεις. Ο εκδοχέας των απαιτήσεων δεν νομιμοποιείται να παρέμβει ή να συμμετάσχει κατά οποιονδήποτε τρόπο στις σχετικές διαδικασίες. Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου εφαρμόζονται κατ' αναλογία και όταν πρόκειται για εκχώρηση απαιτήσεων ΝΠΔΔ. Συνεπώς, με βάση τον ως άνω νόμο, που προηγήθηκε του Ν. 3156/2003, το Ελληνικό Δημόσιο ως διαχειριστής των τιτλοποιημένων απαιτήσεων έχει την αποκλειστική εξουσία να ενεργεί στο όνομά του ως μη δικαιούχος διάδικος όλες τις αναγκαίες ενέργειες και διαδικασίες για την είσπραξη των εκχωρημένων ή μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, ενώ ο εκδοχέας των απαιτήσεων στερείται νομιμοποίησης. Η υποστηριζόμενη άποψη ότι οι εταιρείες διαχείρισης νομιμοποιούνται ως μη δικαιούχοι διάδικοι μόνο όταν η μεταβίβαση των απαιτήσεων και η ανάθεση της διαχείρισης σ' αυτές γίνεται με βάση τις διατάξεις του Ν. 4354/2015, λόγω του ότι προβλέπεται διαφορετική φορολογική μεταχείριση των εταιρειών διαχείρισης στους δύο νόμους, καθώς ο Ν. 3156/2003 θέτει τις τιτλοποιημένες απαιτήσεις υπό καθεστώς φορολογικής ατέλειας, ενώ οι μεταβιβάσεις που γίνονται με βάση το Ν. 4354/2015 υπόκεινται σε φορολογία, δεν μπορεί να στηρίξει πειστικά αυτή τη διαφορετική άποψη. Επίσης, το επιχείρημα υπέρ της ίδιας ως άνω άποψης, λόγω του ότι ο Ν. 4354/2015 θέτει ως απαραίτητη προϋπόθεση για την πώληση των μη εξυπηρετούμενων δανείων των καταναλωτών την προηγούμενη πρόσκληση του συνεργάσιμου δανειολήπτη και του εγγυητή για να διακανονίσουν τις οφειλές τους (άρθρο 3 παρ. 2 Ν. 4354/2015), ενώ ο Ν. 3156/2003 δεν περιλαμβάνει τέτοια πρόβλεψη, είναι ατελέσφορο, διότι η τήρηση αυτής της προϋπόθεσης δεν απαιτείται σε όλες τις περιπτώσεις, αφού εξαιρούνται από την προϋπόθεση αυτή απαιτήσεις επίδικες ή επιδικασθείσες και απαιτήσεις κατά οφειλετών μη συνεργάσιμων (άρθρο 3 παρ. 2 εδαφ. β Ν. 4354/2015) (1/2023 Ολομέλεια Αρείου Πάγου).

Με τον έκτο λόγο, οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής με την παρά πόδας επιταγή προς εκτέλεση, εκθέτοντας ότι η καθ' ης στερείται ενεργητικής νομιμοποίησης ως διαχειρίστρια της ένδικης απαίτησης που απέκτησε η αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού, εν όψει του ότι εν προκειμένω πρόκειται για τιτλοποιηθείσα, δυνάμει των διατάξεων του Ν. 3156/2003, από τον οποίο δεν παρέχεται στη διαχειρίστρια εταιρεία η δικονομική εξουσία να ενεργεί ως μη δικαιούχος διάδικος δικαστικές και διαδικαστικές ενέργειες και να επισπεύσει για λογαριασμό της δικαιούχου της απαίτησης αναγκαστική εκτέλεση. Ωστόσο, ο ανωτέρω λόγος ανακοπής πρέπει να

απορριφθούν ως μη νόμιμος, σύμφωνα και με όσα αναφέρονται στην ως άνω μείζονα σκέψη (βλ ΟΛΑΠ 1/2023, ιστοσελίδα Αρείου Πάγου).

7. Σύμφωνα με την διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 925 ΚΠολΔ: «Ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος του δικαιούχου δεν μπορεί να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση πριν κοινοποιηθούν σε εκείνον, κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση, η επιταγή και τα έγγραφα που τον νομιμοποιούν». Ως δικαιούχος, κατά τη διάταξη αυτή, νοείται το πρόσωπο που αναφέρεται στον τίτλο, δυνάμει του οποίου επισπεύδεται αναγκαστική εκτέλεση και στη διάταξη αυτή ρυθμίζεται η διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί σε περίπτωση που επέλθει καθολική ή ειδική διαδοχή του κεικτημένου εκτελεστού τίτλου προσώπου, προκειμένου να αρχίσει ή να συνεχιστεί η διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης που είχε αρχίσει ο τελευταίος πριν από την διαδοχή (ΜΕΦΛαρ 544/2019, ΠΠρΠαρ 200/2022, δημοσιευμένες στην Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, Μ. Μαργαρίτη Ερμηνεία ΚΠολΔ τόμος II, άρθρο 925, σελ. 568 - 569 με παραπομπές σε θεωρία και νομολογία).

Με τον έβδομο λόγο ανακοπής της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και της εριδόμενης σε αυτήν εντολής προς πληρωμή, λόγω μη τήρησης της προδικασίας, που επιβάλλει το άρθρο 925 ΚΠολΔ, ήτοι λόγω μη κοινοποίησης στους ανακόπτοντες των απαραίτητων νομομοποιητικών εγγράφων της καθ' ης. Πλην, όμως, ο υπό κρίση λόγος ανακοπής τυγχάνει νόμω αβάσιμος, διότι σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η καθ' ης κατέστη διάδοχος της δικαιοπαρόχου τραπεζικής εταιρείας στην ένδικη απαίτηση σε χρόνο προγενέστερο της έκδοσης της προσβαλλόμενης Διαταγής Πληρωμής, η οποία εκδόθηκε κατόπιν αίτησής της (καθ' ης), επομένως δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω η διάταξη του άρθρου 925 ΚΠολΔ, αφού δεν επήλθε διαδοχή στο πρόσωπο του αναφερόμενου στον εκτελεστό τίτλο ως δικαιούχου της απαίτησης, ήτοι της καθ' ης η ανακοπή.

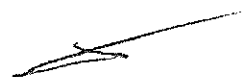
8. Σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 1 του ν. 128/1975 "επιβάλλεται από το έτος 1976 εισφορά, βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανομένης και της Τραπέζης της Ελλάδος, υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού, ανερχομένη εις ποσοστόν ένα (1) επί τοις χιλίοις ετησίως επί του ετησίου ύψους εντός εκάστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγούμενων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων και των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεως, ως αυτή ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθεισών εισφορών". Από τη διάταξη αυτή δεν προβλέπεται μεν ρητά ως συμβατικά δυνατή αλλά και δεν απαγορεύεται η συμβατική μετακύλιση της θεσπιζόμενης από τον άνω νόμο εισφοράς.

Η ρυθμιστική ισχύς του νόμου αυτού εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου έναντι του Δημοσίου προσώπου στα πλαίσια της έννομης σχέσης που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και αφορά επομένως αποκλειστικά την κάθετη σχέση μεταξύ κράτους και πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι στην οριζόντια σχέση μεταξύ πιστωτικών ιδρυμάτων και δανειοληπτών. Η μετακύλιση της εισφοράς στους τελευταίους επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφόσον δεν απαγορεύεται από άλλη διάταξη, ως τέτοιας νοούμενης της θέσπισης ανώτατου ορίου επιτοκίου, το οποίο θα υπερέβαινε η εισφορά αυτή, και μόνο αν δεν υπήρχε αντίθετη ρύθμιση. Επομένως, η μετακύλιση της εισφοράς αυτής στους δανειολήπτες είναι νόμιμη, γιατί δεν αντίκειται στην προαναφερθείσα διάταξη, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου κατ' άρθρο 174 ΑΚ, αλλά ούτε και αντίκειται σε άλλον απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων. Άλλωστε, η επίρριψη της σχετικής επιβάρυνσης στον δανειολήπτη αποτέλεσε υπό την ισχύ του ν. 128/1975 συναλλακτική πρακτική των τραπεζών, στην παγίωση της οποίας συντέλεσαν: α) Το γεγονός ότι μεταγενέστερα νομοθετήματα, που τροποποίησαν τον ως άνω νόμο, ανέφεραν γενικώς ότι η εισφορά βαρύνει τη συναλλαγή, β) το ότι το ύψος του συντελεστή καθ' όλο το χρονικό διάστημα από την καθιέρωση της εν λόγω εισφοράς κλιμακώθηκε ποσοστιαίως, με σκοπό την ελάφρυνση ή και απαλλαγή ορισμένων κατηγοριών δανειοληπτών και γ) η θέσπιση των εξαιρέσεων των άρθρων 8 του ν. 2459/1977 και 19 παρ. 4β του ν. 3152/2003, που αφορούν κατάργηση της εισφοράς αυτής επί δανειοδοτήσεων προς φυσικά και νομικά πρόσωπα που κατοικούν και εδρεύουν σε νησιά με πληθυσμό κάτω των 3.100 κατοίκων και προς τις Ιερές Μονές και η οποία δεν θα δικαιολογείτο αν η εν προκειμένω εισφορά επιβάρυνε τα πιστωτικά ιδρύματα. Να σημειωθεί επίσης ότι η Τράπεζα της Ελλάδος από την έναρξη εφαρμογής του ν. 128/1975 ουδέποτε θεώρησε ότι η εν λόγω εισφορά βαρύνει τα πιστωτικά ιδρύματα, ώστε να έχει ληφθεί υπόψη κατά το χρονικό διάστημα που ίσχυε ο από μέρους της διοικητικός καθορισμός του περιθωρίου μεταξύ των επιτοκίων καταθέσεων και χορηγήσεων, δηλαδή μέχρι το 1993, ενώ και υπό το καθεστώς της ελεύθερης διαμόρφωσης των επιτοκίων η Τράπεζα της Ελλάδος επέβαλε με αποφάσεις της την υποχρέωση για κεχωρισμένη αναφορά της σχετικής επιβάρυνσης (βλ. ΠΔ/ΤΕ 1969/1991 και 2501/2002) (Εφ'Αρ 15/2018 Ισοκράτης). Η επιβολή δε της εισφοράς αυτής στον δανειολήπτη ενόψει της ΠΔ/ΤΕ 2501/2002 (άρθρο 82), με την οποία επεκτείνεται η υποχρέωση ενημέρωσης του πελάτη από την τράπεζα και για την επιβολή ειδικών εισφορών, όπως είναι και η εισφορά του ν. 128/1975, μπορεί να ελεγχθεί μόνο από άποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο κεκαλυμμένο (ΑΠ 430/2005, ΕΛΛΔ/νη

2005/802, ΕΦΑΘ 1159/2012, ΔΕΕ 2012/676, ΕΦΑΘ 227/2012 ΝΟΜΟΣ). Επομένως, είναι δυνατή η συμβατική ανάληψη εκ μέρους τρίτου προσώπου της υποχρέωσης προς καταβολή της εισφοράς αυτής υπό τον χαρακτήρα απλής υπόσχεσης ελευθερώσεως, η εισφορά δε αυτή, ως μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου, νόμιμα ανατοκίζεται (ΜΕΦΘΕΣ 1224/2017 ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΘΕΣ 1086/2017, ΕπισκεμπΔ 2017/547, ΜΕΦΘΕΣ 473/2017 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 στοιχ. α' του ν. 2251/1994 «προστασία καταναλωτών», όπως η διάταξη αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της με το άρθρο 2 του ν. 3587/2007 (ΦΕΚ Α' 152/10.7.2007), «Με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων του παρόντος νόμου νοούνται: α) Καταναλωτής κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ενώσεις προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα για τα οποία προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και τα οποία κάνουν χρήση των προϊόντων ή των υπηρεσιών αυτών, εφόσον αποτελούν τον τελικό αποδέκτη τους. Καταναλωτής είναι και: αα) κάθε αποδέκτης διαφημιστικού μηνύματος, ββ) κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητας του». Με τη διάταξη του ως άνω άρθρου του ν. 2251/1994 ακόμα και όπως αυτή ίσχυε πριν την ως άνω αντικατάστασή της, διευρύνθηκε ο κύκλος των προσώπων, στα οποία παρέχεται η προβλεπόμενη από τον ως άνω νόμο προστασία, σε σχέση με τον κύκλο αυτών, στα οποία αφορά η Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5.4.1993, σε εφαρμογή της οποίας εκδόθηκε και στα οποία παρείχε προστασία ο προϊσχύσας ν. 1961/1991. Τούτο δε, διότι σύμφωνα με το άρθρο 2 περ. β' της Οδηγίας, «καταναλωτής είναι κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο, κατά τις συμβάσεις που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί για σκοπούς οι οποίοι είναι άσχετοι με τις επαγγελματικές του δραστηριότητες», ενώ σύμφωνα με την αντίστοιχη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του προϊσχύσαντος ν. 1961/1991 «καταναλωτής είναι κάθε νομικό ή φυσικό πρόσωπο, που ενεργεί συναλλαγές με σκοπό την απόκτηση ή τη χρησιμοποίηση κινητών ή ακινήτων πραγμάτων ή υπηρεσιών για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών αναγκών». Η διευρυμένη αυτή έννοια του «καταναλωτή» δεν προκύπτει μόνο από το γράμμα του νόμου αλλά και από την ίδια τη ρητώς εκπεφρασμένη βούληση του Έλληνα νομοθέτη να παράσχει προστασία σε έναν ευρύ κύκλο προσώπων. Στην εισηγητική έκθεση του ν. 2251/1994 επισημαίνεται ειδικότερα «Άρθρο πρώτο- Γενικές διατάξεις .. Η παράγραφος 4 ορίζει τον καταναλωτή και τον προμηθευτή. Οι νομοθετικοί ορισμοί είναι ευρύτατοι, ώστε να οριοθετούν την έκταση εφαρμογής ενός νόμου που αποβλέπει σε πραγματική ρύθμιση της ύλης του. Όπως παρατηρήθηκε, οι αντίστοιχοι ορισμοί του ν. 1961/1991 απέκλειαν από την προστασία του νόμου ευρύτατες κατηγορίες καταναλωτών και στερούσαν από

οποιαδήποτε δυνατότητα εφαρμογής ολόκληρα κεφάλαια του νόμου. Με τους ορισμούς που προτείνονται, ο νόμος αποκτά πλήρη δυνατότητα εφαρμογής όπου υπάρχει αντίστοιχη νομοθετική ρυθμιστική ανάγκη». Σε σύγκριση, συνεπώς, με την οριοθέτηση της έννοιας του «καταναλωτή» από το άρθρο 2 περ. β' της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ αλλά και προς την προϊσχύουσα διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του ν. 1961/1999, ο νέος ορισμός διευρύνει το καθ' υποκείμενα πεδίο εφαρμογής των εν λόγω προστατευτικών κανόνων, ώστε να παρέχεται η προβλεπόμενη στο νόμο προστασία και στον έμπορο και στον επαγγελματία, όταν αυτός είναι ο τελικός αποδέκτης της παροχής, χωρίς μάλιστα να έχει σημασία αν αυτός είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο και αν δρα προσωπικά ή επαγγελματικά, αν δηλαδή η εν λόγω παροχή ικανοποιεί επαγγελματικές ή μη ανάγκες του. Βασική σκέψη για την αναδιατύπωση του ορισμού ήταν ότι και οι έμποροι ή άλλοι επαγγελματίες μπορούν να βρεθούν στην ίδια μειονεκτική θέση, που βρίσκεται και οποιοσδήποτε άλλος λόγω διαπραγματευτικής υπεροχής του αντισυμβαλλομένου του, γνωσιολογικού ελλείμματος και πληροφοριακής ασυμμετρίας (Ε.Περάκης/Χ. Λιβαδάς σε Δίκαιο Προστασίας Καταναλωτή, επιμ Ελ. Αλεξανδρίδου, 2015, άρθρο 1, αριθμ. περιθ. 19). Ο γενικός αυτός ορισμός έχει ενιαία εφαρμογή σε όλες τις προστατευτικές ρυθμίσεις του νόμου, εκτός από τις περιπτώσεις που ο ίδιος ο νομοθέτης με ειδικότερες ρυθμίσεις του, περιορίζει το εύρος του υποκειμένου της προστασίας. Τέτοιου είδους περιορισμοί του εύρους του υποκειμένου της προστασίας τίθενται με ειδικότερες διατάξεις του ν. 2251/1994, στις οποίες αναφέρεται η επιφύλαξη στην αρχή του ορισμού του άρθρου 1 παρ. 4 στ. α, καθώς και με διατάξεις άλλων νομοθετημάτων που περιέχουν ειδικούς ορισμούς, για τους δικούς τους κάθε φορά σκοπούς, του «καταναλωτή». Ο γενικός (ευρύτατος) ορισμός του άρθρου 1 παρ. 4 στοιχ. α' του ν. 2251/1994 θα ισχύει, συνεπώς, καταρχήν εκεί όπου δεν υπάρχει ειδικός ορισμός και επομένως και για την εκτίμηση της καταχρηστικότητας ή μη των γενικών όρων συναλλαγών (άρθρο 2 ν. 2251/1994). Εξάλλου, η αποσαφήνιση του εύρους της νομοθετικής έννοιας του «καταναλωτή» είναι ιδιαίτερος κρίσιμη, αφού αποτελεί την προκριματικού χαρακτήρα ερμηνευτική και υπαγωγική διεργασία για την εφαρμογή ή μη εν συνεχεία του πλέγματος των διατάξεων, που προϋποθέτουν ως δεδομένη σε προγενέστερο στάδιο την ιδιότητα του καταναλωτή. Μετά από διακυμάνσεις της νομολογίας ως προς τον κύκλο των προσώπων που εμπίπτουν στην έννοια του «καταναλωτή» κατά τον ν. 2251/1994 και, ειδικότερα, σχετικά με το εάν την ιδιότητα αυτή φέρει και απολαμβάνει της σχετικής προστασίας το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το οποίο αποκτά το προϊόν ή τις υπηρεσίες (κυρίως πιστωτικού ιδρύματος) για την ικανοποίηση των επαγγελματικών και όχι των ιδιωτικών του αναγκών, εκδόθηκε η με αριθμό 13/2015 απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, κατά την

οποία, καταναλωτής, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του ν. 2251/1994, που είναι άξιος της σχετικής προστασίας του, είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που αποκτά το προϊόν ή τις υπηρεσίες για ικανοποίηση όχι μόνο των ατομικών, αλλά και των επαγγελματικών του αναγκών, αρκούντος απλώς και μόνον του γεγονότος ότι είναι ο τελικός αποδέκτης τούτων. Τέτοιος δε τελικός αποδέκτης, και όχι ενδιάμεσος, είναι εκείνος, που αναλύει ή χρησιμοποιεί το πράγμα σύμφωνα με τον προορισμό του, χωρίς να έχει την πρόθεση να το μεταβιβάσει αυτούσιο ή ύστερα από επεξεργασία σε άλλους αγοραστές, καθώς και αυτός που χρησιμοποιεί ο ίδιος την υπηρεσία και δεν τη διοχετεύει σε τρίτους (βλ. ειδικότερα για την έννοια του τελικού αποδέκτη, Καράκωστα, Δίκαιο Προστασίας Καταναλωτή, 2016, άρθρο 1, αριθμ. 20-24, σελ. 112-114). Η διεύρυνση αυτή δεν είναι αντίθετη προς την παραπάνω οδηγία, δεδομένου ότι το άρθρο 8 αυτής που ορίζει ότι «Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν ή διατηρούν, στον τομέα που διέπεται από την παρούσα οδηγία, αυστηρότερες διατάξεις σύμφωνες προς τη συνθήκη, για να εξασφαλίζεται μεγαλύτερη προστασία του καταναλωτή», επιτρέπει στον εθνικό νομοθέτη τη διεύρυνση της έννοιας του καταναλωτή και πάντως δεν απαγορεύει σε αυτόν τη θέσπιση όμοιας προστασίας κατά των καταχρηστικών ΓΟΣ και υπέρ προσώπων που δεν είναι καταναλωτές κατά την έννοια του άρθρου 2β της άνω οδηγίας (για τη δυνατότητα αυτή διεύρυνσης από τον εθνικό νομοθέτη βλ. ΔΕΚ αποφ 14,3 1991. υποθ. C- 361/1989). Έτσι, από το γεγονός ότι ο κοινοτικός νομοθέτης επέλεξε έναν στενότερο ορισμό του καταναλωτή στην παραπάνω ελάχιστης εναρμόνισης οδηγία, δεν παραμερίζεται ο ευρύτερος ορισμός της εγχώριας ρύθμισης, αφού πρόθεσή του (κοινοτικού νομοθέτη) ήταν να διατυπώσει με τη συγκεκριμένη οδηγία κατώτατους (ελάχιστους) όρους προστασίας (βλ. ομοίως κατ' αποτέλεσμα και ΑΠ 891/2013 ΧρΙΔ 2013.741, ΑΠ 1343/2012 ΧρΙΔ 2013.107. ΑΠ 733/2011 ΕΕμπΔ 2011.819, Αρμ. 2013.293). Περαιτέρω, στο πλαίσιο της ελληνικής έννομης τάξης δεν έχουν θεσπισθεί ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις που να αφορούν αμέσως τις προϋποθέσεις και την έκταση του ελέγχου των ΓΟΣ τραπεζών. Δεδομένης όμως της διαρκούς επέκτασης των μαζικών συναλλαγών, με συνέπεια τη συνηθέστατη προσχώρηση του ασθενέστερου οικονομικά μέρους σε μονομερώς διατυπωμένους όρους, πρέπει να γίνει δεκτή η επέκταση της προστασίας του καταναλωτή, που επιτυγχάνεται με το ν. 2251/1994, και στις τραπεζικές συναλλαγές. Και τούτο διότι από την ευρεία, ως ανωτέρω, διατύπωση της διάταξης του άρθρου 1 παρ. 4 περ. σ' του ν. 2251/1994 αναφορικά με την έννοια του «καταναλωτή», δεν συνάγεται οποιαδήποτε πρόθεση του νομοθέτη να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του νόμου τις συναλλαγές αυτές. Εξάλλου, οι συνήθεις τραπεζικές υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων και η χορήγηση δανείων και πιστώσεων, απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους

αποδέκτη, διότι αναλώνονται με τη χρήση τους, αποκλείοντας το στάδιο της περαιτέρω μεταβίβασης τους. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ως άνω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλίσκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιάμεσης προς περαιτέρω μεταβίβασή τους. Έτσι, υπάγονται στην προστασία του ν 2251/1994 όχι μόνο οι τραπεζικές υπηρεσίες, που από τη φύση τους απευθύνονται σε ιδιώτες πελάτες για την εξυπηρέτηση προσωπικών τους αναγκών, αλλά και αυτές που απευθύνονται σε επαγγελματίες, όπως είναι η χορήγηση δανείων και πιστώσεων για την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών αναγκών (Ολ ΑΠ 13/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Άλλωστε, η σύναψη τραπεζικής συναλλαγής από μικροέμπορο ή μικροεπαγγελματία, ακόμη και από μικρή επιχείρηση, μπορεί να παρουσιάζει σε μια συγκεκριμένη περίπτωση και αυτή τα βασικά τυπολογικά χαρακτηριστικά της καταναλωτικής συναλλαγής (διαπραγματευτική ανισότητα, πληροφοριακή ασυμμετρία) που δικαιολογούν την προστασία του καταναλωτή, ενώ δικαιολογημένη θα είναι η εφαρμογή της προστασίας και στην περίπτωση που ο καταναλωτής είναι μεν οικονομικά ισχυρότερος από τον προμηθευτή, δεν είναι όμως γνώστης του αντικειμένου της συναλλαγής του προμηθευτή. Με βάση τα ανωτέρω εκτιθέμενα, δεν καταλείπεται αμφιβολία ότι η νομοθετική διεύρυνση της έννοιας του καταναλωτή είναι θεμιτή, στο μέτρο που η σχετική Οδηγία (93/11/ΕΟΚ) είναι ελάχιστης εναρμόνισης, και καταλαμβάνει και τις υπηρεσίες που παρέχουν τα πιστωτικά ιδρύματα προς τους πελάτες τους, χωρίς να αποκλείεται, όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση η εφαρμογή του άρθρου 281 ΑΚ, μετά από την υποβολή σχετικής ένστασης από την τράπεζα, κάθε φορά που η επίκληση της ιδιότητας του καταναλωτή εμφανίζεται ως καταχρηστική, όπως συμβαίνει, όταν ο δανειολήπτης δεν υφίσταται έλλειμμα αυτοπροστασίας, διότι διαθέτει εμπειρία στο συγκεκριμένο είδος συναλλαγών ή έχει τέτοια οικονομική επιφάνεια και οργανωτική υποδομή, ώστε να μπορεί να διαπραγματευθεί ισότιμα τους όρους της δανειακής του σύμβασης (Ολ ΑΠ 13/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον εκτιμώμενο ως όγδοο λόγο της ανακοπής τους, ότι η ανακοπιτόμενη επιταγή προς πληρωμή πάσχει ακυρότητας, διότι η σχετική απαίτηση δεν είναι σαφής και εκκαθαρισμένη, καθόσον η καθ' ης, αφενός μεν μετακύλισε παρανόμως την βαρύνουσα αυτήν (καθ' ης) εισφορά του ν. 128/1975. Ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι πρωτίστως αόριστος αφού δεν διευκρινίζεται ποιο συγκεκριμένο ποσό εκ του επιδικασθέντος δια της προσβαλλόμενης επιταγής δεν οφείλεται από τους ανακόπτοντες εξ αιτίας αυτής της

επιβάρυνσης από την μετακύλιση της εισφοράς του Ν. 128/17975, ώστε να είναι δυνατός ο έλεγχος της βασιμότητας του σχετικού ισχυρισμού τους και η αντίκρουσή του από την καθ' ης, σε περίπτωση δε, ουσιαστικής παραδοχής του, να ακυρώσει το Δικαστήριο την προσβαλλόμενη επιταγή μόνο ως προς το πασό αυτό. Οι ανακόπτοντες που προτείνουν τον λόγο αυτό ανακοπής φέρουν το δικονομικό βάρος υπολογισμού του ποσού αυτού, το οποίο θεωρούν ότι δεν οφείλουν, λόγω της επιβολής της σχετικής επιβάρυνσης της εισφοράς του ν. 128/1975. Ανεξαρτήτως και πέραν της αοριστίας αυτής, ο κρινόμενος λόγος είναι και νομικά αβάσιμος και τούτο διότι, όπως ανωτέρω αναφέρεται, η ρυθμιστική ισχύς του νόμου 128/1975, εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου έναντι του Δημοσίου προσώπου, στα πλαίσια της εννόμου σχέσεως που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και αφορά, επομένως, αποκλειστικούς, στην κάθετη σχέση μεταξύ κράτους και πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι στην οριζόντια σχέση μεταξύ των πιστωτικών ιδρυμάτων και δανειοληπτών, ήτοι η μετακύλιση της εισφοράς στους τελευταίους αυτούς, επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφόσον δεν απαγορεύεται από άλλη διάταξη, ως τέτοιας νοσούμενης της θεσπίσεως ανώτατου ορίου επιτοκίου, το οποίο θα υπερέβαινε η εισφορά αυτή, και μόνο αν δεν υπήρχε αντίθετη ρύθμιση, ώστε ο υπολογισμός του ποσοστού της εισφοράς του Ν. 128/1975 για τον καθορισμό του επιτοκίου δανείων της τράπεζας, με έμμεσο αποτέλεσμα τη μετακύλιση αυτής στο δανειοδοτούμενο, είναι νόμιμος, γιατί δεν αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 1 § 3 Ν. 128/1975, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου, κατ' άρθρο 174 ΑΚ, ούτε σε άλλο απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε, στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην αμέσως παραπάνω μείζονα σκέψη.

9. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 626, 630 και 631 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η διαταγή πληρωμής αποτελεί μόνο τίτλο εκτελεστό και όχι δικαστική απόφαση και επομένως δεν είναι αναγκαίο, για να είναι έγκυρη, να έχει πλήρες αιτιολογικό, αλλά αρκεί να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία που προβλέπονται στις περιπτώσεις α, β, ε, στ και ζ του άρθρου 630 ΚΠολΔ (ονοματεπώνυμο του δικαστή που την εκδίδει, ονοματεπώνυμο εκείνου που ζητεί την έκδοσή της και του καθ' ου η αίτηση, διευθύνσεις κατοικίας των τελευταίων κ.λπ.), το ποσό των χρημάτων που πρέπει να καταβληθεί, καθώς και την αιτία της οφειλής, δηλαδή να προσδιορίζεται το είδος της δικαιοπραξίας από την οποία γεννήθηκε η απαίτηση, έστω και συνοπτικά, αρκεί να μη δημιουργείται αμφιβολία από το περιεχόμενο της ως προς την αιτία της οφειλής και δεν είναι απαραίτητο να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αιτία αυτή (ΑΠ 674/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1012/2018 ΧρΙΔ 2019.290, ΑΠ 1094/2006 ΤΝΠ

✱

~~_____~~

ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 54/1990 ΕΛΛΑΔΗ 1991.62). Επομένως, επί διαταγής πληρωμής με την οποία ειδικότερα διατάσσεται ο οφειλέτης να πληρώσει, ορισμένο χρηματικό ποσό το οποίο αποτελεί χρεωστικό υπόλοιπο λογαριασμού που τηρήθηκε στο πλαίσιο σύμβασης χορήγησης πίστωσης, αρκεί για την πληρότητα της να αναφέρονται σ' αυτήν η κατάρτιση της σύμβασης, το κλείσιμο του λογαριασμού ή η καταγγελία της σύμβασης, ότι το ποσό που διατάσσεται ο καθ' ου να καταβάλει αποτελεί το εις βάρος του υπόλοιπο καθώς και να μνημονεύονται τα έγγραφα από τα οποία αποδεικνύονται τα ανωτέρω. Η ειδικότερη αναφορά στη διαταγή πληρωμής του καταβλητέου ποσού χρημάτων απαιτείται, προκειμένου η σχετική απαίτηση να είναι εκκαθαρισμένη κατά την έννοια του άρθρου 916 ΚΠολΔ και να μπορεί έτσι η διαταγή πληρωμής να λειτουργήσει πράγματι ως εκτελεστός τίτλος. Είναι δε εκκαθαρισμένη η απαίτηση, όταν από τον τίτλο προκύπτει αυτή κατά ποσόν και ποιόν. Εκκαθαρισμένη, επίσης, είναι η χρηματική απαίτηση και όταν μπορεί να καθορισθεί κατά ποσό με απλό αριθμητικό υπολογισμό ή σύμφωνα με τα περιλαμβανόμενα στον τίτλο στοιχεία, όπως στην περίπτωση υπολογισμού των τόκων, των οποίων η έναρξη και το ποσοστό ορίζεται από τον τίτλο ή από το νόμο (ΑΠ 368/2019 ΕΠολΔ 2019.423, ΑΠ 1202/2018 ΙΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ενόψει όλων των ανωτέρω, το επιτόκιο υπολογισμού των τόκων, συμβατικών και υπερημερίας, δεν αποτελεί αναγκαίο περιεχόμενο της διαταγής πληρωμής, αλλά μπορεί να εξαχθεί και από τα επισυναπτόμενα για την έκδοσή της απαιτούμενα έγγραφα και δεν απαιτείται επομένως να αναφέρεται στη διαταγή πληρωμής (ΑΠ 196/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΟ 5900/2006 ΔΕΕ 2007.327). Κατ' αντιστοιχία προς τα ανωτέρω, κατά την παρ. 2 του άρθρου 626 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με τον Ν. 4335/2015 και τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής, ενόψει του χρόνου έκδοσης της ένδικης διαταγής πληρωμής, το δικόγραφο της αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να περιέχει: α) όσα ορίζουν τα άρθρα 117 ή 118 και η παράγραφος 1 του άρθρου 119 ΚΠολΔ, β) αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής και γ) την απαίτηση και το ακριβές ποσό των χρημάτων ή των χρεογράφων, με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους των οποίων ζητείται η καταβολή, κατά δε την παρ. 3 του ίδιου άρθρου, στην αίτηση του δικαιούχου για την έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της. Από τις διατάξεις αυτές, που δεν περιλαμβάνουν παραπομπή στο άρθρο 216 παρ. 1 περ. α' ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 623 του ίδιου Κώδικα, σύμφωνα με την οποία μπορεί, κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 624 έως 634, να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο,

προκύπτει ότι στο δικόγραφο της αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής δεν απαιτείται να παρατίθεται, για τον προσδιορισμό της χρηματικής απαίτησης για την οποία ζητείται η έκδοσή της, το σύνολο των γενεσιουργών της απαίτησης περιστατικών, αλλά αρκεί η παράθεση πραγματικών περιστατικών που εξαιτίας τους την απαίτηση υπό την άποψη αντικειμένου, είδους και τρόπου γένεσής της και που δικαιολογούν συμπέρασμα συγκεκριμένης αντίστοιχης οφειλής εκείνου κατά του οποίου απευθύνεται η αίτηση έναντι του αιτούντος. Απαιτείται όμως να επισυνάπτονται στην αίτηση τα έγγραφα εκείνα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της (ΑΠ 1071/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 330/2012 ΑΡΜ 2012.1431, ΑΠ 15/2007 ΕΕμπΔ 2008.609, ΕφΠειρ 352/2022 δημοσιευμένη στην ιστοσελίδα efeteio-peir.gr). Επομένως, στην αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής βάσει ληφθέντος δανείου, που συμφωνήθηκε να εξοφληθεί σε τοκοχρεολυτικές δόσεις και το οποίο έχει καταστεί στο σύνολό του ληξιπρόθεσμο, σύμφωνα με σχετικό όρο της δανειακής συμβάσεως, αρκεί να αναφέρεται η έγγραφη, μεταξύ των διαδίκων, σύμβαση παροχής τοκοχρεολυτικού δανείου με τον προαναφερόμενο όρο, η συμφωνία περί αναγωγής του αποσπάσματος των βιβλίων της Τράπεζας σε έγγραφο αποδείξεως της απαιτήσεως και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο ή η καταγγελία της συμβάσεως, το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κινήσεως του λογαριασμού, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης τα επιμέρους κονδύλια χρεοπιστώσεων του λογαριασμού κινήσεως, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο στην αίτηση αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού (ΕφΠειρ 8/2020, δημοσιευμένη στην ιστοσελίδα efeteio-peir.gr) και να προσδιορίζεται ειδικότερα το επιτόκιο που εφαρμόστηκε για τον υπολογισμό των τόκων, καθόσον τα σχετικά κονδύλια περιλαμβάνονται στο επισυναπτόμενο απόσπασμα, από το οποίο, κατά τη συμφωνία των διαδίκων, αποδεικνύεται η απαίτηση της τράπεζας (πρβλ. ΑΠ 370/2012 ΧρΙΔ 2012.609, ΑΠ 330/2012 ο.π., ΑΠ 1391/2011 Δ/ΝΗ 2011.1369).

Με τους εκτιμώμενους ως ένατο, δέκατο και εντέκατο λόγους της ανακοπής τους, λόγω της ενότητας του περιεχομένου αυτών, οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η οποία πάσχει ακυρότητας λόγω ότι εμπεριέχει ανεκκαθάριστη απαίτηση, καθόσον i) η καθ' ης κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 626 ΚΠλοΔ, δεν κατέθεσε μαζί με την αίτηση της προς έκδοση διαταγής πληρωμής τα αναγκαία νομιμοποιητικά έγγραφα, προκειμένου να αποδείξει την απαίτηση σε βάρος τους, ήτοι την κίνηση του λογαριασμού από την 25/5/2007 ούτε αποσπάσματα από την χρονική στιγμή της λήψης του δανείου, κατά παράβαση της αρχής της έγγραφης απόδειξης, που διέπει τη διαδικασία έκδοσης πιστωτικών τίτλων (9^{ος} λόγος, ii) η καθ' ης στην από

4

✓

18^ο φύλλο της υπ' αριθ. 239/2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

5/7/2023 αίτησή της προς έκδοση της διαταγής πληρωμής δεν αναλύει την οφειλή προς αυτήν, κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα (10^{ος} λόγος) και iii) ο ως άνω εκτελεστός τίτλος δεν αναλύει το οφειλόμενο ποσό κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα. Με αυτό το περιεχόμενο ο ανωτέρω λόγος ανακοπής θα πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως απαράδεκτος, καθ' ο μέρος παραπονείται για την μη προσκόμιση των απαραίτητων εγγράφων από τα οποία να αποδεικνύεται η απαίτηση, καθόσον οι ανακόπτοντες δεν βάζουν κατά συγκεκριμένου κονδυλίου, που εμπεριέχεται στα αποσπάσματα που προσκόμισε η καθ' ης, και το οποίο υποχρεώθηκαν να καταβάλλουν ως μη νόμιμα καταλογιστό σε αυτούς, ενώ εξάλλου κατά το μέρος αυτός ο λόγος τυγχάνει απορριπτέος και ως νόμω αβάσιμος, αφού οι διάδικοι είχαν συμφωνήσει με την καθ' ης ως έγκυρη οικονομική σύμβαση ότι η απόδειξη του ύψους του ληξιπρόθεσμου και απαιτητού ύψους του δανείου, θα προκύπτει από την κίνηση του λογαριασμού, που τηρείται για την εξυπηρέτηση του δανείου σύμφωνα με το άρθρο 9 της αρχικής σύμβασης, και επομένως οι ανακόπτοντες κατά αυτής της αποδεικτικής ισχύος των λογαριασμών μπορούσαν να αντιτάξουν ενστάσεις κατά συγκεκριμένων κονδυλίων, που επιβαρύνθηκαν, λόγω της εσφαλμένης απόδειξης των οφειλόμενων ποσών από την κίνηση των ως άνω λογαριασμών, πλην όμως δεν το έπραξαν. Ο υπό κρίση λόγος δε ανακοπής κατά το μέρος που βάλει περί ακυρότητας της διαταγής πληρωμής λόγω ανεκκαθάριστης απαίτησης, διότι δεν αναλύεται ούτε στην αίτηση προς έκδοση διαταγής πληρωμής (10ος λόγος) ούτε στην ίδια τη διαταγή πληρωμή το οφειλόμενο ποσό κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα (11^{ος} λόγος) τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθώς σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην προπαρατιθέμενη μείζονα σκέψη, η διαταγή πληρωμής δεν αποτελεί δικαστική απόφαση, δεν έχει ανάγκη πλήρους αιτιολογικού και δεν ήταν εντεύθεν αναγκαίο ως στοιχείο του κύρους αυτής να αναφέρεται σε αυτήν ανάλυση του κεφαλαίου και των τόκων αλλά αυτά δύνανται να προκύπτουν από τα αποδεικτικά έγγραφα στα οποία αναφέρεται. Αρκεί δηλαδή να αναφέρεται συνοπτικώς ότι το διατασσόμενο χρηματικό ποσό τυγχάνει το χρεωστικό υπόλοιπο εις βάρος του οφειλέτη, όπως εν προκειμένω που αναφέρεται το ποσό του οριστικού χρεωστικού υπολοίπου, μετά το κλείσιμο του με αριθμό 4255169292 λογαριασμού που τηρήθηκε.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, εφόσον δεν υπάρχουν προς έρευνα άλλοι λόγοι ανακοπής, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη ανακοπή ως προς τον ανακόπτοντα, Μιλτιάδη Αποστολόπουλο του Παναγιώτη, ο οποίος έχει τεθεί σε καθεστώς πλήρους δικαστικής συμπαράστασης δια της με αριθμό 793/2022 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, νομίμως εκπροσωπούμενο από την δικαστική συμπαράστατριά του, Μαρίας Αποστολοπούλου, να ακυρωθεί η με αριθμό 174/2023 Διαταγή Πληρωμής του

Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου καθώς και η 26-07-2023 επιταγή ως προς τον ως άνω ανακόπτοντα και να απορριφθεί η κρινόμενη ανακοπή ως προς τους λοιπούς ανακόπτοντες. Τέλος, στους ανακόπτοντες, λόγω της ήττας τους, πρέπει να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης κατόπιν αιτήματος της και χωρίς κατάλογο των εξόδων τους (άρθρα 176, 191 παρ.2 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 63 παρ.1 περ.δ και 65 και 66 ν. 4194/2013), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, ενώ πρέπει ακόμη να επιβληθεί η καθ' ης στα δικαστικά έξοδα του νικητή ανακόπτοντος κατόπιν σχετικού αιτήματος του και δοθέντος ότι δεν έδωσε αφορμή για να αυξηθούν τα έξοδα της δίκης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή ως προς τον ανακόπτοντα, Μιλτιάδη Αποστολόπουλο του Παναγιώτη, ο οποίος έχει τεθεί σε καθεστώς πλήρους δικαστικής συμπαράστασης δια της με αριθμό 793/2022 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, νομίμως εκπροσωπούμενο από την δικαστική συμπαράστατριά του, ~~Μαρίνα Αποστολόπουλου~~.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την με αριθμό 174/2023 Διαταγή Πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου ως προς τον προαναφερόμενο ανακόπτοντα, καθώς και την από 26-07-2023 επιταγή ως προς αυτόν.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τα δικαστικά έξοδα του ανωτέρω ανακόπτοντος σε βάρος της καθ' ης, τα οποία ορίζει στο ποσό των εξακοσίων πενήντα (650) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή ως προς τους ανακόπτοντες ~~Μαρίνα Αποστολόπουλου~~, ατομικά για τον εαυτό της και ~~Παναγιώτη Αποστολόπουλο~~ Μιλτιάδη.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η ανακοπή σε βάρος των ανακόπτοντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων πενήντα (550) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο Ναύπλιο την 20^η Μαρτίου 2024.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Αναφέρεται έγγραφη από το Πρωτόκολλο
και θεωρείται για νόμιμη χορήγηση του
και την έκδοση κατά σειρά της παραγγελίας
Ναύπλιο..... 28/03/2024.....
Η Γραμματέας

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΤΡΙΠΙΣΟΥΡΟΥ